VII. évfolyam, 3. szám

1951. január 18.

Ludas Matyi

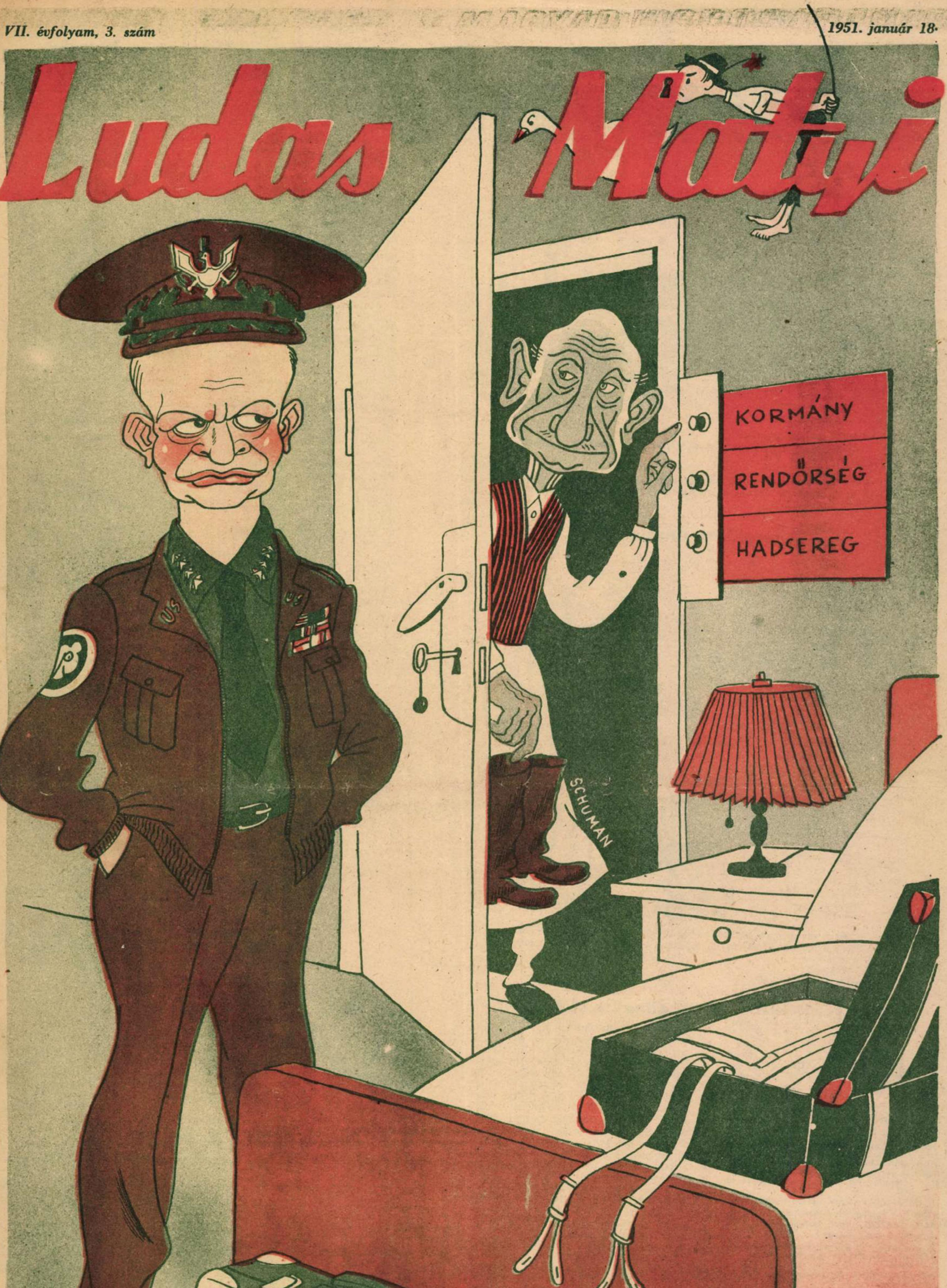
KORMÁNY
RENDŐRSÉG
HADSEREG
US
US
SCHUMAN
EISENHOWER
Kaján

70 fillér

A párisi Astoria-hotelben

– Ha valamit parancsol tábornok úr, csak nyomja meg a gombot...

A pártkongresszus tiszteletére

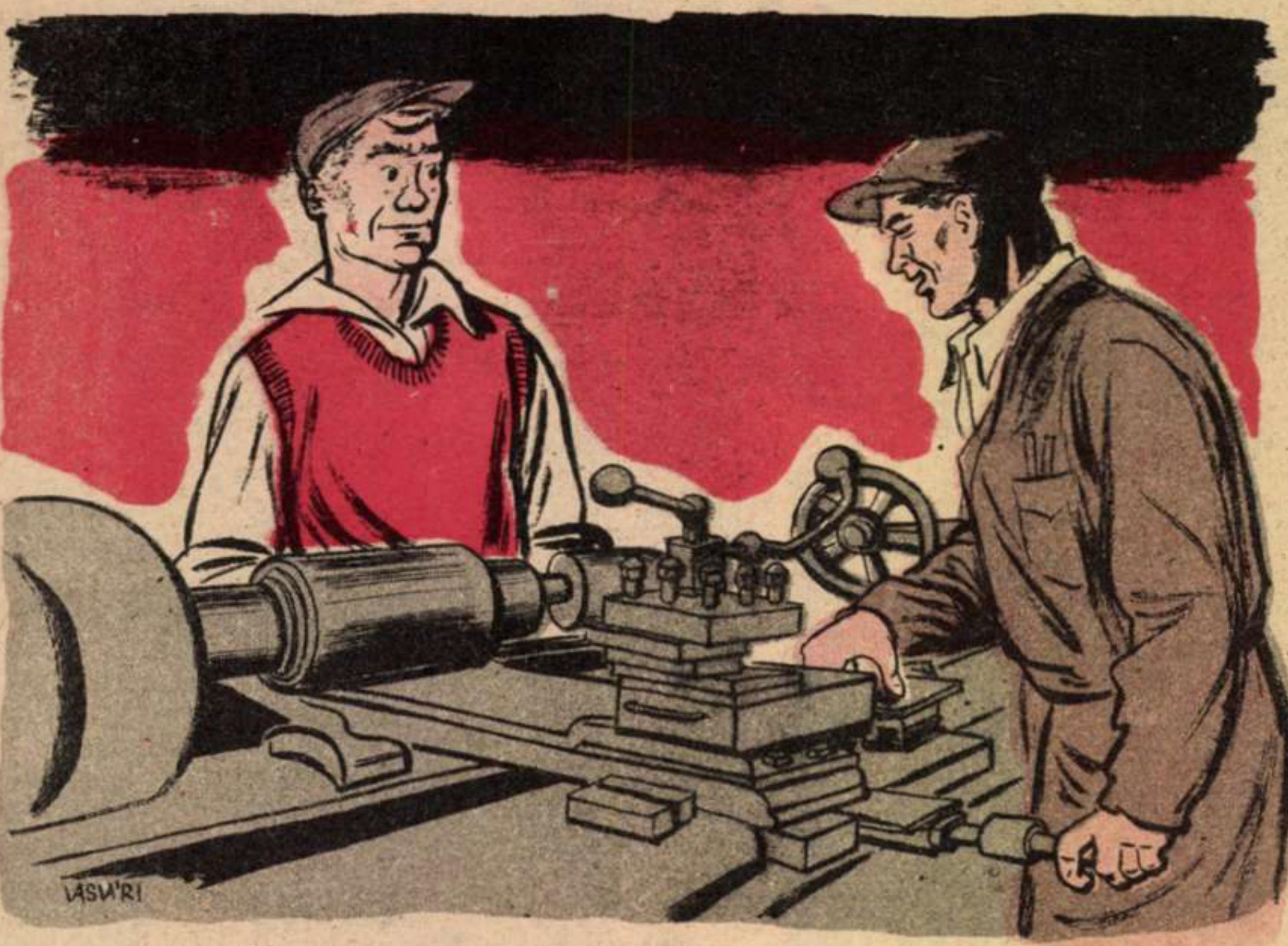

— Minek örülsz, szaktárs?

— Annak, hogy a pártkongresszusi felajánlásom nem úgy sikerült, ahogy gondoltam.

— Tessék?

— Ugyanis száznegyven százalékot ajánlottam fel azzal a szándékkal, hogy százötven százalékot teljesítek és most már százhatvan százaléknál tartok...

A megoldott probléma

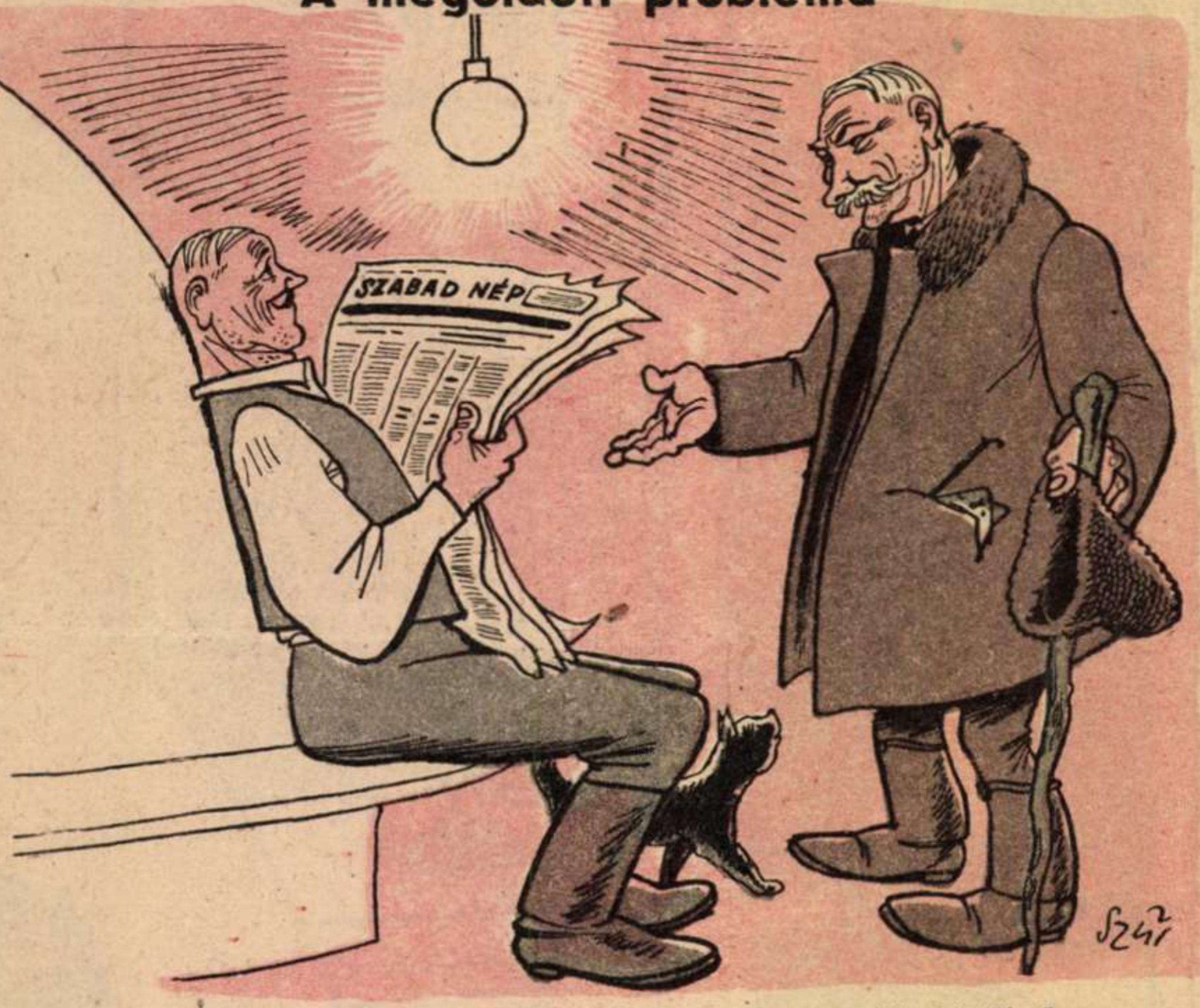

— Maga ma már a nyolcadik ember Kovács szomszéd, aki kölcsönkéri tőlem a Szabad Népet, de én rájöttem, hogyan olvashatják mindnyájan egyszerre.

— Hogyan?

— Fizessenek rá elő!

Igazolja az előéletét!

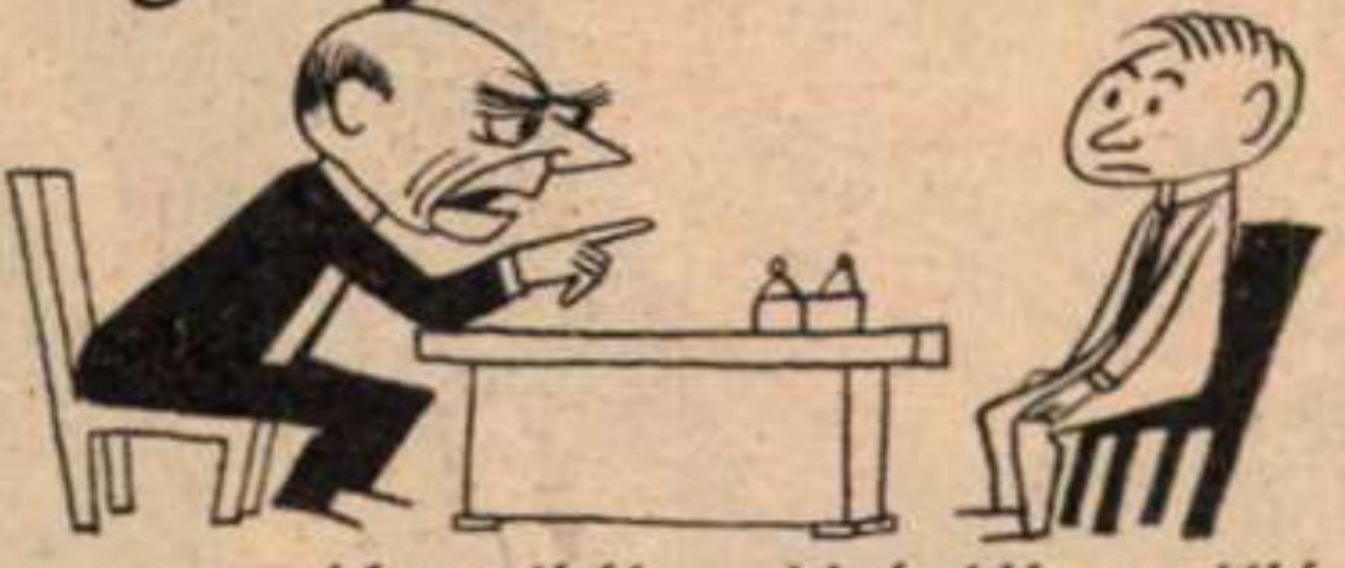

(Amerikában kirúgják az állásából azt, akiről kiderül, hogy valaha is kommunista volt.)

FŐNÖK: Csak a tiszta igazat vallja! Volt maga kommunista?

ALKALMAZOTT: Nem, kérem szépen.

FŐNÖK: Na majd meglátjuk. Feleljen a kérdéseimre. Élt valaha mások munkájából?

ALKALMAZOTT: Soha, kérem szépen.

FŐNÖK: Foglalkozott zsebmetszéssel?

ALKALMAZOTT: Nem, kérem szépen.

FŐNÖK: Voltak szeretői?

ALKALMAZOTT: Nem voltak, kérem szépen.

FŐNÖK: Melyik gengszterbandának volt tagja?

ALKALMAZOTT: Egyiknek sem, kérem szépen.

FŐNÖK: Vallja be, hány kéjgyilkosságot követett el?

ALKALMAZOTT: Egyet sem, kérem szépen.

FŐNÖK: Hány hamis bukása volt?

ALKALMAZOTT: Egy sem, kérem szépen.

FŐNÖK: Hányszor lopott életében?

ALKALMAZOTT: Egyszer sem, kérem szépen.

FŐNÖK: Hány embert vesztegetett meg?

ALKALMAZOTT: Egyet sem, kérem szépen.

FŐNÖK (felugrik): Nincs több kérdésem! Megcsiptem! Kiderült, hogy magától távol áll az amerikai életforma! Bevallotta, hogy közönséges becsületes ember volt! A keresztkérdések súlya alatt beismerte, hogy tisztességes ember! Vagyis kom-mu-nis-ta! Mars!

Állnak a villamosok

Megnéztem az órámat: mindjárt tizenegy. A levelet tizenegyig át kell adnom a Gombkészítő Nemzeti Vállalatnál. Nosza ugorjunk fel gyorsan erre az induló hatosra — bíztattam magamat. Az ugrás azonban nem sikerült és én nagyot huppantam a földön. A füttyös meglátta a balesetet, fütyült, a villamos megállt és kalauzok rohanták meg az embereket: tanukra vadásztak.

Engem otthagytak a földön. A nedves kő azonban kényelmetlen fekvőhely volt, feltápászkodtam és örömmel állapítottam meg, hogy kutya bajom sincs. Senki sem törődött velem, javában folyt a tanuk kikérdezése és én felugrottam egy lassító autóbuszra.

Hat perc alatt a Gombkészítőnél voltam, leadtam a portásnál a levelet és egy hatossal visszaindultam. Amikor a Szent István-körútra értem, csodálkozva láttam, hogy a Margithídig állnak a Lenin-körút felé tartó 6-osok és 66-osok, a kalauzok pedig még mindig tanukat szednek össze. Odamentem:

— Minek ez a sok tanu? — kérdeztem.

— Bizonyítanunk kell, hogy a pasas már az induló villamosra ugrott fel és nem mi vagyunk felelősek a balesetért.

— Hol itt a baleset? Hol az áldozat?

Körülnéztek.

— No nézd csak! Az ipse meglógott. Ugy látszik, saját lábán ment a kórházba — állapította meg a kalauz, azután hozzámfordult:

— De azért a maga nevét és címét még fölírjuk. Egy tanuval több sohasem árthat...

Jack Black

Nyugatnémet területen
Ugy dirigál az USA,
Mintha e föld más se volna,
Csak személyes trónusa.
Jack Black is, hogy partralépett,
Azt makogta nyomban: — Yes,
A szállásom remélem, egy
Nyolc-tizszobás villa lesz.

Ráfelelte szegény német
Hatóság, hogy — very well!
Jack Black USA-őrmester csak
Bólintott a fejivel.
— A villához személyzet is
Kell, itt nincsen szóvita,
Tiz szobához szobalányok
S mindegyiken bóbita!...

Jack Blacknak még inas kellett,
Ki tisztába teszi őt,
Aki fésül, kefél, gombol, —
Ápol ruhát, meg cipőt.
Jack Blacknek kell külön soffőr,
Ki vezeti a jeepet;
És vezeti Jack Blackot is,
Ha éjente becsípett.

Kell jó szakács a konyhára,
Mellette más elbujhat.
(Majd a felfujt Jack Blacknek ő
Fujja fel a felfujtat.)
Kell cukrász is, mert a torta
És a parfé élvezet.
S kell egy pincér, aki szájhoz
Szállítja az étkeket.

Kell egy titkár, aki gépel,
Nagy úr s. k. sohse ír.
Kell egy külön telefonos,
Felveszi, ha jön a hír.
Jack Black mindezt előírta,
Követelt és hencegett.
A hatóság benne immár,
Sejdített egy herceget.

Vélték, hogy tán szenátor is?
Esze kicsit kibillen...
Pedig Jack Black odahaza,
Lakáj volt csak civilben!
Tanulság, hogy: hol az USA
Partraszáll, — nem komázik.
Egy szolga száz szolgát csinál!
De bizony nem sokáig...

K. T. L.

A Mátrában

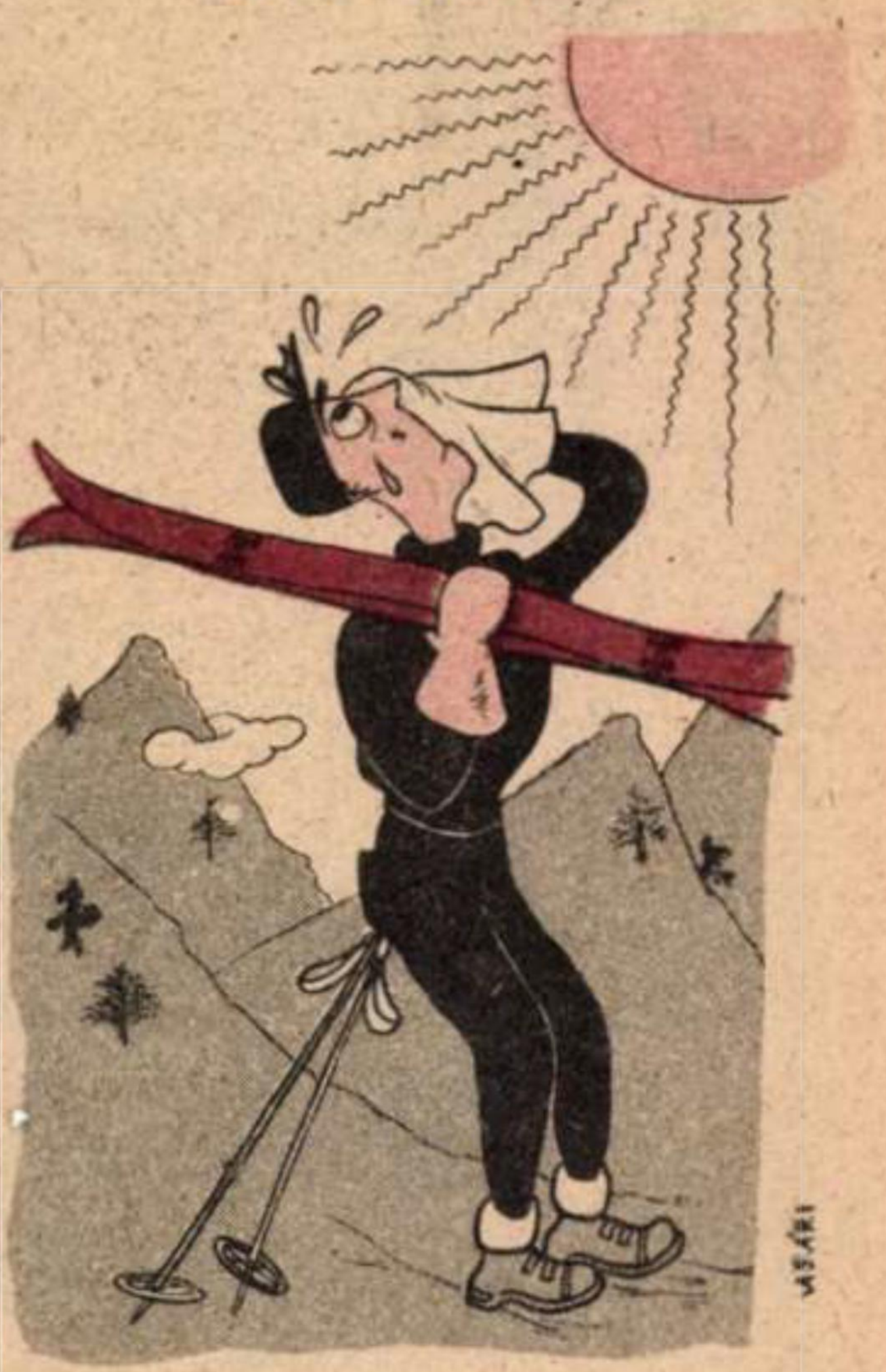

— Most még elnézek a Himalája tetejére, ha ott sincs hó, eladom a síléceimet.

Aminek nem szabad lennie

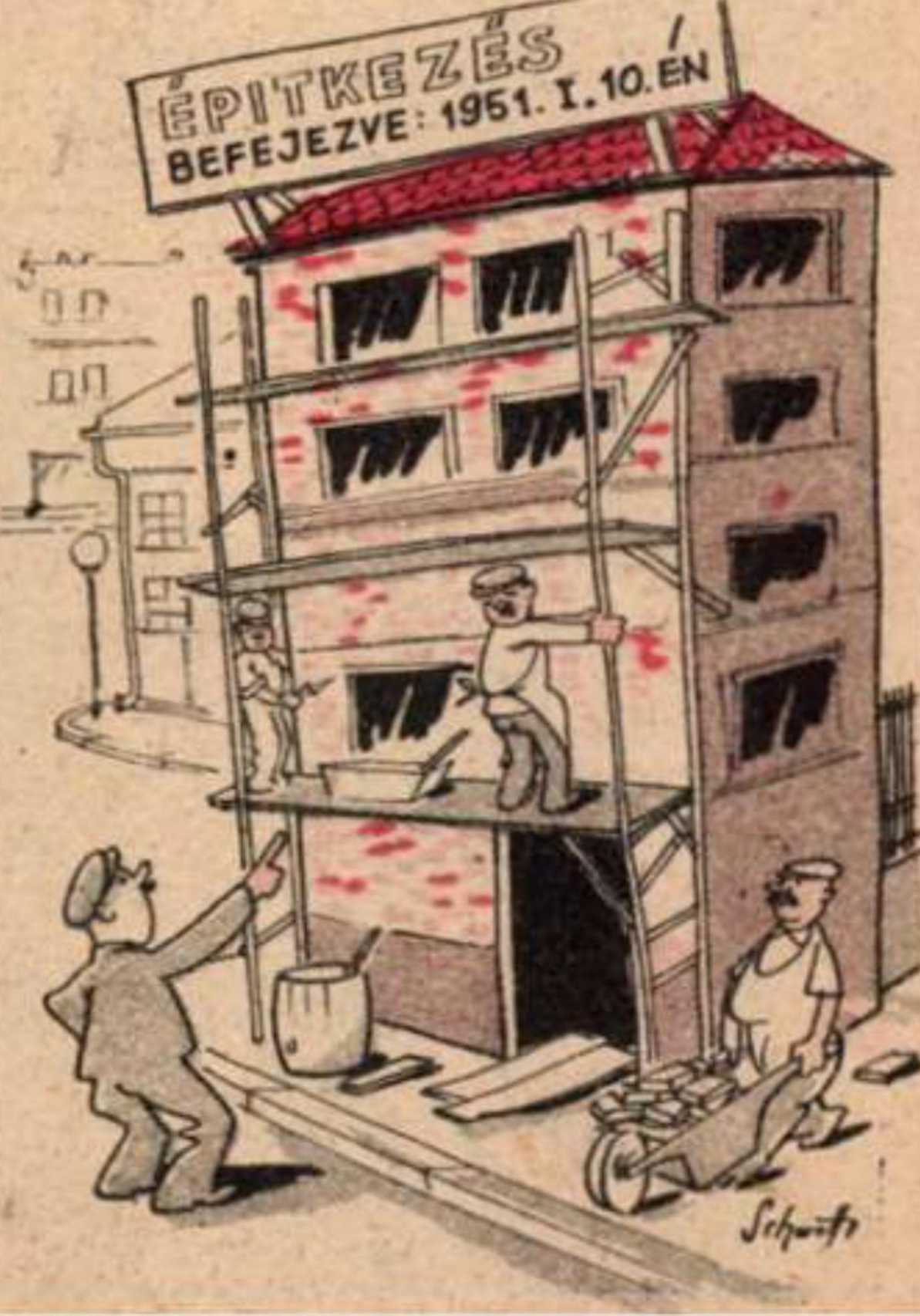

— Miért tették ki a táblát? Hiszen még nincs kész az építkezés!

— Örülünk, hogy a tábla elkészült.

A SZOVJET FILM HETE *alkalmából*

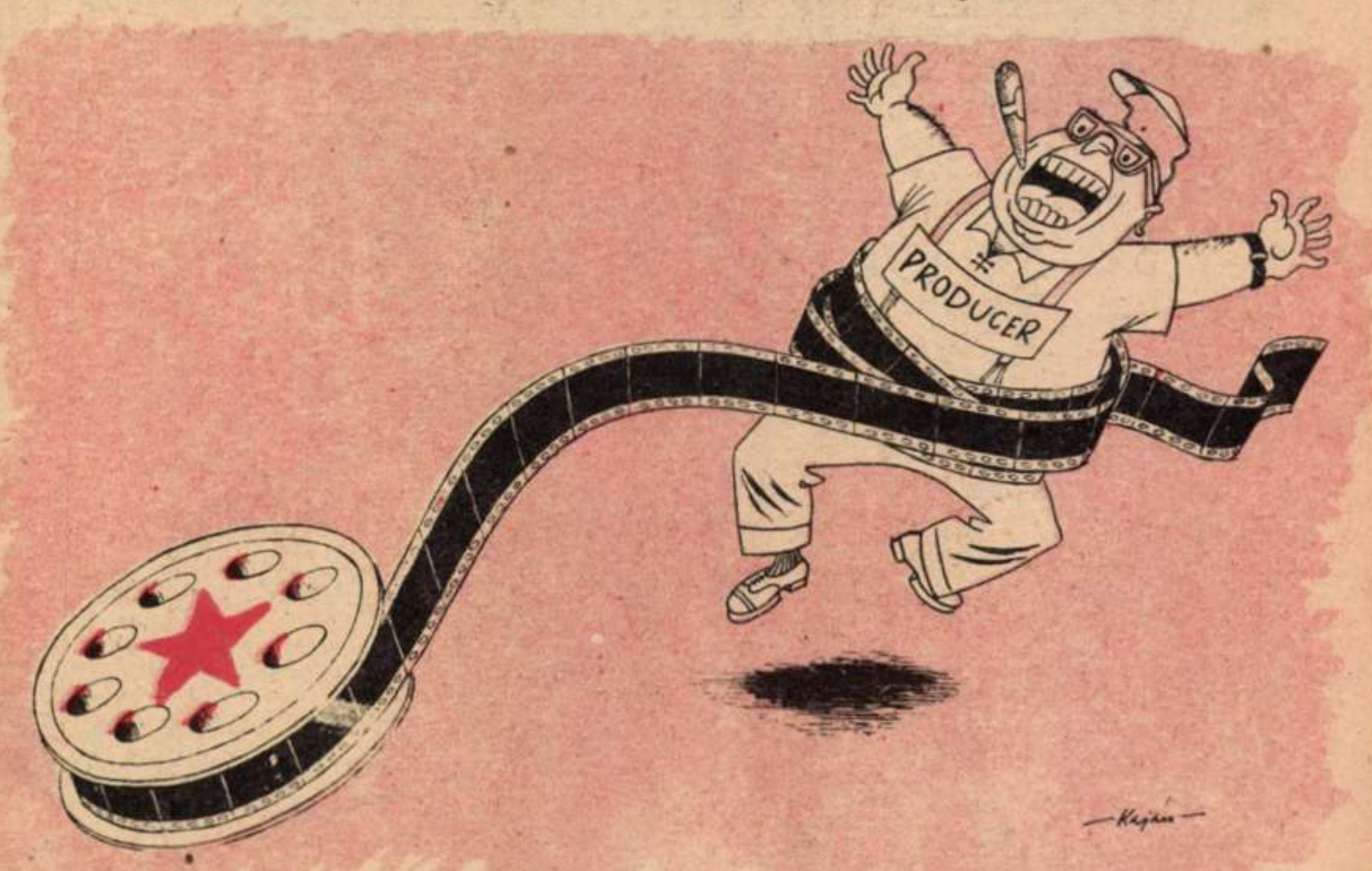

Persely malac, de van esze...

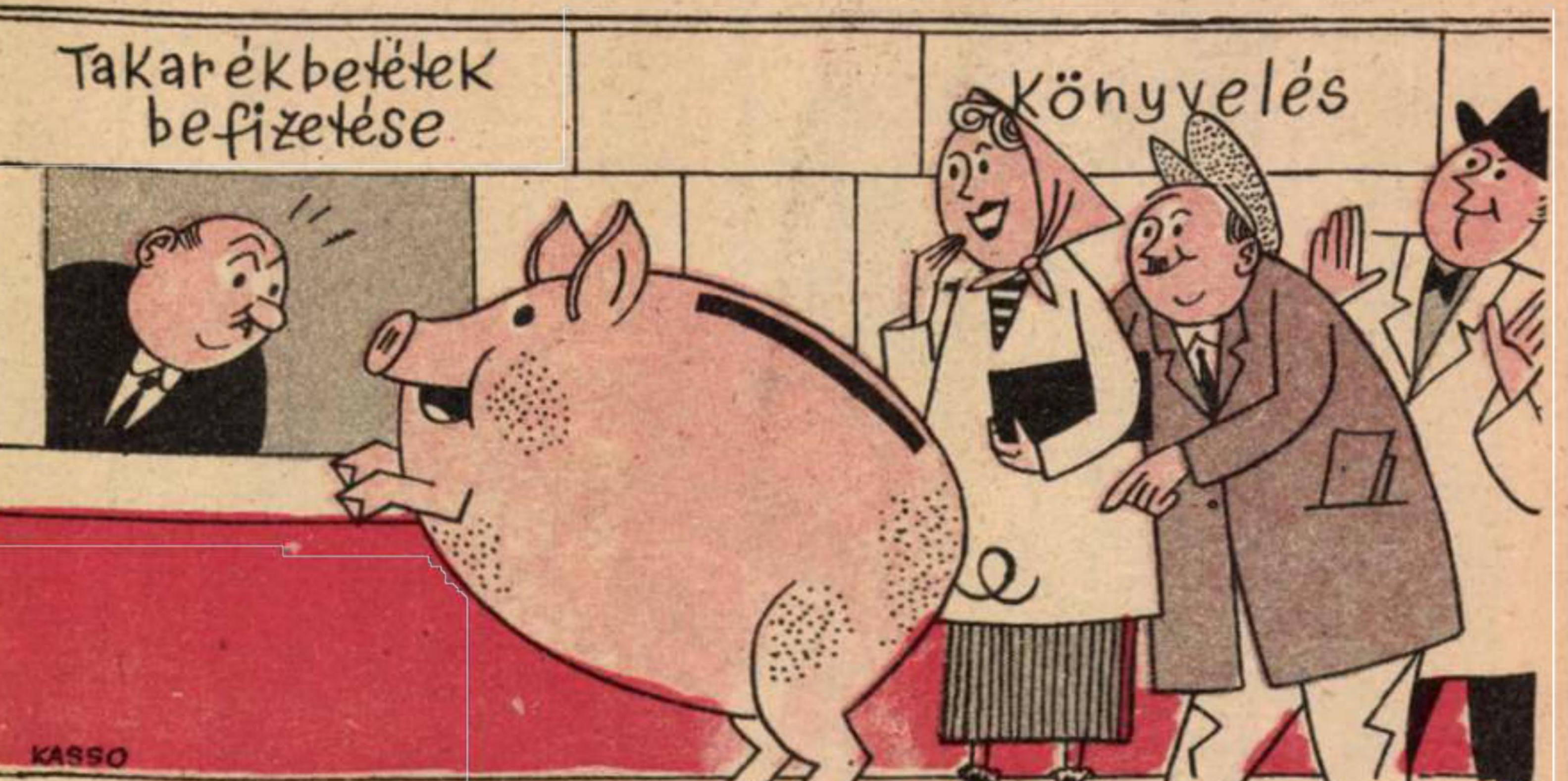

— Mit parancsol kérem?

— Gondoltam, idehozom a gazdám pénzét, mert itt jobb helyen van, mint bennem.

Le a bürokráciával!

A Bamert jutalma

Mult év november 26-án a Bamert, amely egy államosított vállalat bányagépek és mechanikai szállítógépek gyártására, felajánlást tett 20 db szénkaparó-berendezés leszállítására. Ehhez tudni kell, hogy a Népgazdasági Tanács már előzőleg utasította a Bamertet húsz darab kaparógép előállítására. S ennek következtében a Bamert ajánlatát úgy értelmezték, hogy az év végéig összesen negyven gépet fog leszállítani. A Bamert riadtan tiltakozott és ismertette a Tervhivatallal azt a levelezését, amelyben el van mondva, hogy a Bamert eredetileg a megrendelt 20 db gép helyett csak ötöt tud szállítani, mert nem volt birtokában a szükséges anyag. (Klingelnberg fogazású kerekek, krómnikkel kovácsolt darabok, Gall-lánc és egyebek.) De „feszíteni“ akarta a tervteljesítést s „öntevékenyen“ elutazott Győrbe és Ózdra és utánanézett, hogy a szükséges anyagok ott nincsenek-e raktáron. S mikor rájött, hogy ott vannak, (s mert lehetségesnek tartotta, hogy onnan, ahol vannak, megkapja őket), lehetségesnek tartotta, hogy a hivatalos rendelésből szállításra vállalt öt darabon túl még tizenkét darabot fog szállítani. Igy jött volna ki a húsz, (?) amit a bányászértekezleten fölajánlott s amit, általában negyvennek értettek. Hogy-hogynem — az iratokból nem egészen világos — tervteljesítés esetére harmincezer forint prémiumot igértek a Bamert dolgozóinak. (Goda főosztályvezető.) Sőt ennek egyharmadát, tizezer forintot, már ki is fizették. Holott a Tervhivatal nem látta a tervet teljesítettnek s a prémium kifizetését nem engedélyezte.

Most úgy áll a dolog, hogy a Bamert húsz kaparó-géppel a tervet és a felajánlást is teljesítettnek véli és szeretné a hátralékos húszezret is kifizetni.

Mi viszont a felajánlások ügyét nem látjuk kellőképen rendezettnek. A Bamert 1950 dec. 23-i „feljegyzésében“ ezt írja:

„Mint utóbb tudomásunkra jutott, a Bányász Szakszervezet a 20 db általunk felajánlott kaparóvályut úgy értelmezte, hogy az már a korábban vállalt 20 db-on felül értendő. Ez a körülmény azonban összes fölöttes hatóságaink előtt is nyilvánvalóan lehetetlenségnek kell, hogy tünjön.“

De a Bányász Szakszervezet előtt csak akkor „tünhetett“ volna lehetetlenségnek, ha tudta volna, hogy az eredeti húsz kaparógépet a Bamert eredetileg nem vállalta. Vajjon tudta-e?

GÁBOR ANDOR

Akasztó

A Kiskőrös és Dunatetétlen közti országúton fekszik Akasztó község, Csengőd közelében. Onnan kaptunk egy levelet az iskola húsz dolgozójának petróleumáról, amelyet, húsz liternyi mennyiségben már minden fórum megítélt, de Balázs Béni szövetkezeti kiskirály mégsem adott ki, mert, azt mondta, a tanítóknak is egyenként kell sort állaniuk egy-egy liter petróleumukért. A levél így végződik:

„Érdekes lenne, ha egyszer Ludas Matyi is itt lenne sort állni az akasztói dolgozók között. Sokat hallana Balázs Béniről és ismerőseiről, csupa olyasmit, amit az akasztói dolgozók nem mernek elmondani a gyűléseken. Hallana szép meséket kisistenek basáskodásáról, bújócskát játszó flanelekről, megnemrendelt lisztről, eltagadott cukorról, stb., stb. Egy egész számon keresztül szórakoztathatná ezekkel olvasóit. Talán megtanulnák belőle a többi község dolgozói: milyen szövetkezeti ügyvivőt kell választaniuk, ha azt akarják, hogy sajátjuk legyan a Szövetkezet, ha azt akarják, hogy a gyermekeikből szocialista embert nevelő pedagógusokat támogassák. Egy ilyen látogatás és mese-csokor után esetleg rájönnének arra, hogy a Szövetkezet csakugyan az övék s hogy annak ügyvitelét igenis joguk van elenőrizni s talán kijönnének Akasztóra a SZÖVOSZ-tól is, hogy egy kis tapasztalatcserét szervezzenek.“

Nem tudjuk, mikor kerülünk ki Akasztóra, de addig is a SZÖVOSZ figyelmébe és a kiskőrösi pártszervezet figyelmébe ajánljuk az akasztói szövetkezetet. Nézzék meg, mi van ott, úgy látszik, találni fognak egyetmást.

Eisenhower a legnagyobb titokban érkezett Párisba

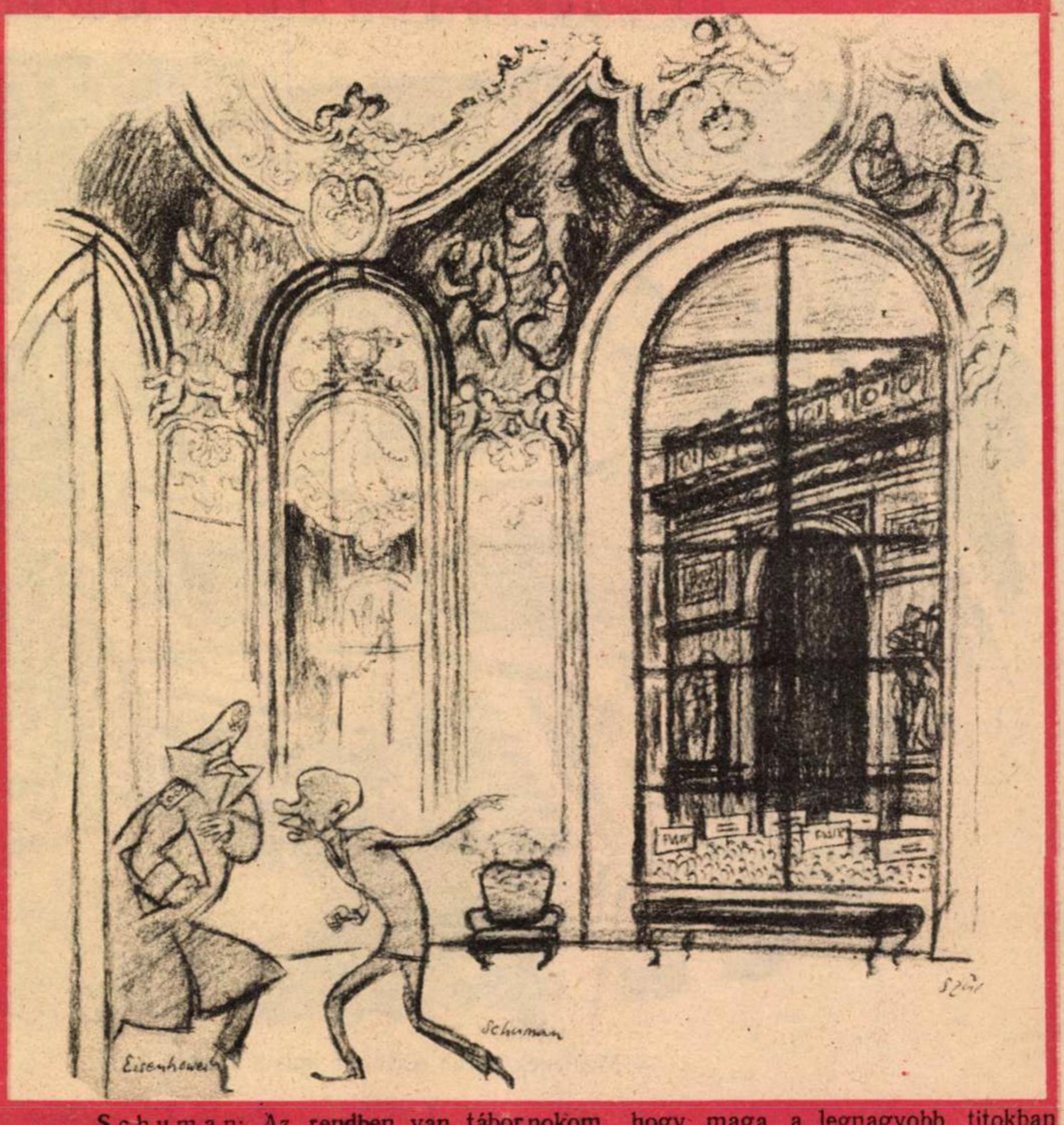

Schuman: Az rendben van tábornokom, hogy maga a legnagyobb titokban jött Párisba, de hogy fogjuk a franciákat a legnagyobb titokban rávenni, hogy meghaljanak értünk?!

Mi fáj a kuláknak?

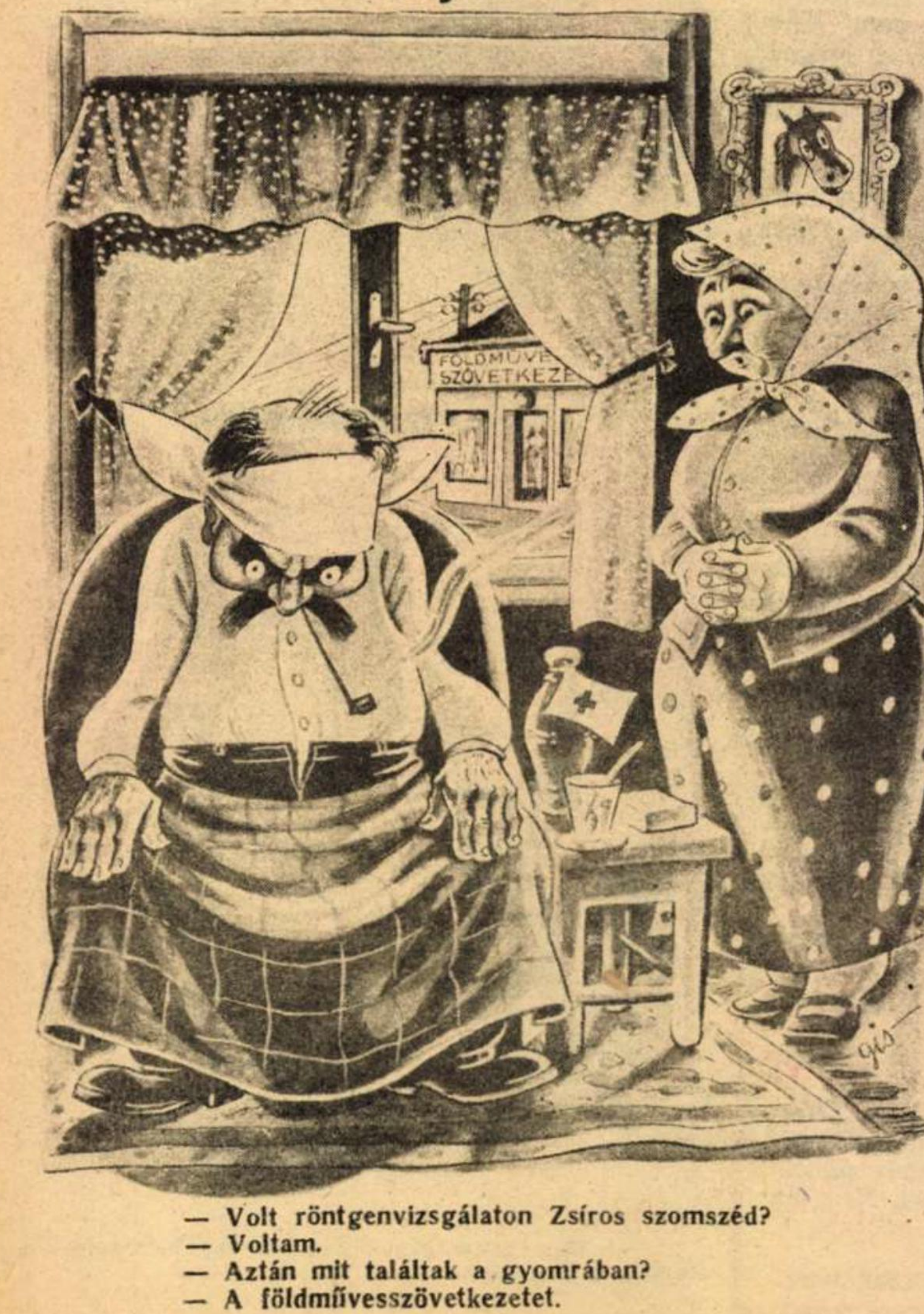

— Volt röntgenvizsgálaton Zsíros szomszéd?
— Voltam.
— Aztán mit találtak a gyomrában?
— A földmífvesszövetkezetet.

Poros úr meg a kisfia

Poros úr, aki házunkban a „régivágású úriembereket“ képviseli, körülbelül olyan arccal járkál állandóan a világban, mint egy ürü, amely ebben a pillanatban kapta a hírt, hogy a nagybátyját éppen most eszik a nagyvendéglőben céklával. Tegnap azonban a szokottnál is ürübb ábrázattal állított meg a lépcsőházban.

— Azt úgye tudja, hogy az én fiam hülye? — kérdezte váratlan fordulattal Poros úr.

— Nem tudom — vallottam be szégyenkezve. — Eddig mindig azt hallottam róla, hogy a legokosabb gyerek a házban.

— Kitől? — vonta fel a szemöldökét Poros úr.

— Magától.

— Én is hülye vagyok — mondta férfiasan Poros úr. — Mert arra a hülye gyerekre csak egy hülye ember mondhatja, hogy okos. Tessék csak elképzelni, milyen kínos látszatba kevert. Jön be tegnap este hozzám két békebizottsági tag, azt mondják, hogy a ház megindította a küzdelmet a sorbaállás ellen, ennek a háznak a lakói többet nem fognak sorbaállni. Kérdezték, helyeslem-e. Nyitott ajtókat döngetnek uraim, mondtam nekik, mert a mi családunkból eddig még senkise állt sorba. Erre megszólal az én hülye fiam, hogy azt mondja, csak én, meg anyu, meg Erzsi, meg apu; de külön álltunk sorba, akkor az nem számít sorbaállásnak, úgye, azt mondta apu, tegyünk úgy, mintha nem ismernénk egymást, ha szólok hozzá a sorban, úgy megpofoz, hogy leesik az a dinnyefejem. Képzelheti, Guriga úr, azt a kínos helyzetet. Szerencsére rögtön rápirítottam a gyerekre, mondtam, ne hazudj Pistike, szégyeld magad, én a te korodban sose hazudtam! Erre azt mondja, hogy hát mikor kezdted, apu? Majd elsüllyedtem a föld alá, kérem.

— Ó.

— Önnek erre csak ennyi megjegyzése van? Kérem, én nem tudom hol tanulja ezeket a dolgokat a gyerek, mikor tőlem csak szépet jót és nemeset tanulhat! Szerencsére kérem elkezdtek beszélni a békebizottsági tagok a takarékosságról, a békebizottság indít kérem egy versenyt, hogy akinek a gáz- és villanyszámlája a legnagyobb csökkenést mutatja az előző havihoz képest, az kap kérem egy szép könyvet. Nagyon szép és nemes gondolat, mondom én. Erre megszólal kérem az én hülye fiam, hogy akkor ti mért pazaroljátok a villanyt apu, tegnap is égett a lakásban minden villany és amikor Erzsi azt mondta, hogy ég minden villany a lakásban, te azt mondtad, hogy nem baj, kibírjuk. Ezt mondta kérem az én hülye fiam, így blamálja az apját. Szerencse, hogy tudják róla az egész házban kérem, hogy egy hülye hazudozó kölyök, a jövő héten akarom a lélektaniba vinni kérem... Aztán az újságolvasásról beszéltek kérem a békebizottsági tagok, én erre megmondtam nekik őszintén az igazságot, hogy nekünk öt újság jár, erre azt mondja Pistike, hogy ne lódíts apu, mert egy se jár, tegnap is kértem a gangon az újságosnénitől egy újságot, hogy már én is olvashassak egyszer egy újságot és az újságos néni azt mondta, hogy nekünk nem ad, mert ő csak előfizetőknek ad és mi nem vagyunk előfizetők... Hát hallott már ilyet kérem? Most itt állok a hülye hazudozó fiam miatt kérem az egész ház előtt azzal a látszattal, hogy mi nem olvasunk újságot, sorbaállunk és pazarlunk, kisül a szemem kérem...

— Igen — mondtam egy kis kárörömmel. — Most itt állnak. Remélem, levonja ebből a tanulságot?

— Hogyne kérem — csillant fel Poros úr szeme. — Soha többé nem engedem be azt a hülye kölyköt a szobába, ha vendégek vannak. Mert most miatta fordítják félre az emberek a fejüket, ha meglátnak.

Gergely Miklós

Tito konyhája

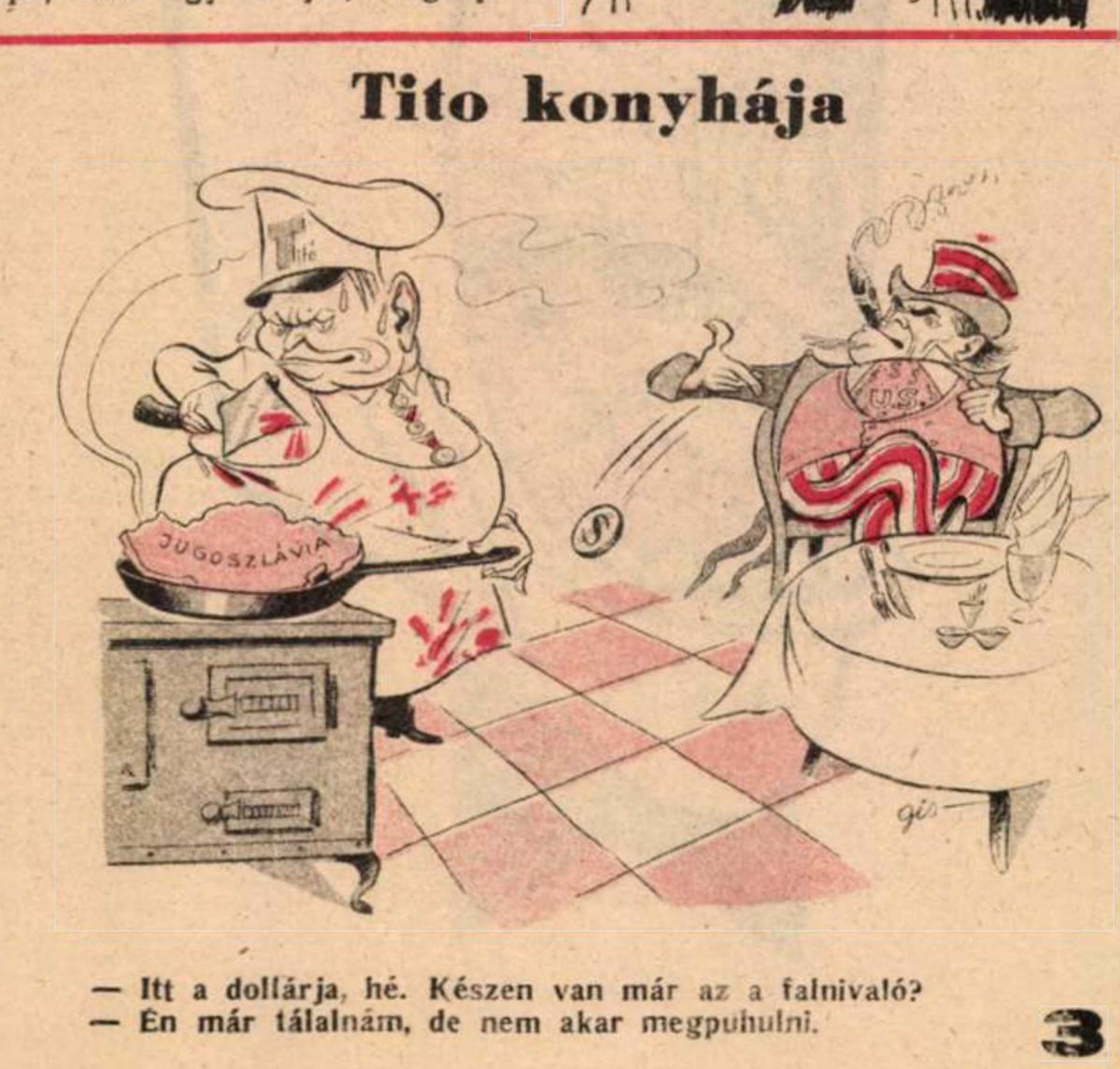

— Itt a dollárja, hé. Készen van már az a falnivaló?
— Én már tálalnám, de nem akar megpuhulni.

BELGRÁDI KIRAKAT

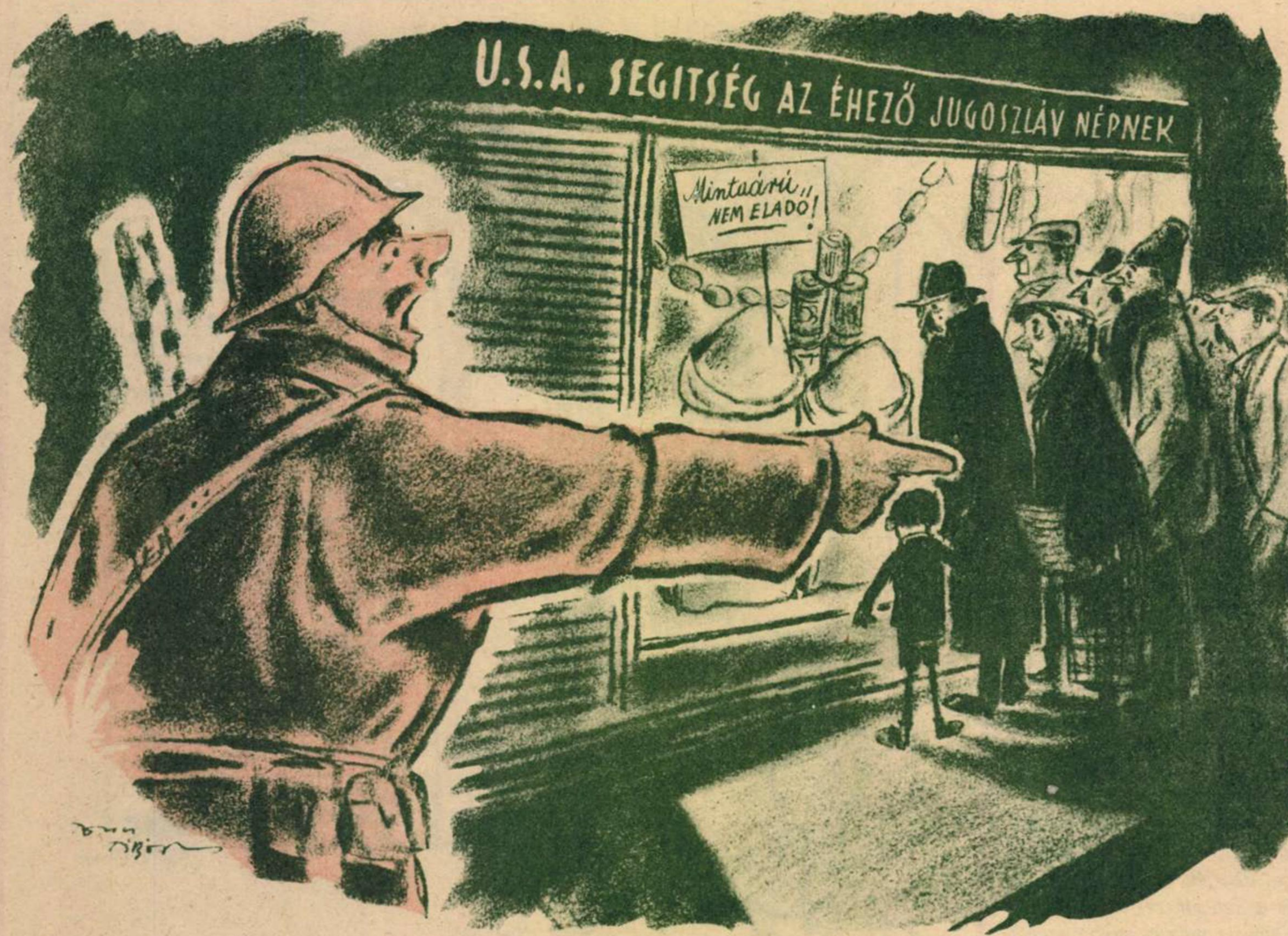
U.S.A. SEGITSÉG AZ ÉHEZŐ JUGOSZLÁV NÉPNEK
Mintaáru, NEM ELADÓ!

— Menjenek odébb emberek, más is akarja látni!

KIS KABARÉ

EISENHOWER: A fene egye meg ezt a Párist!

SZÁRNYSEGÉD (összevágja a bokáját): Parancsára tábornok úr! Azonnal inézkedem!

EISENHOWER (keserűen): Ostoba! Ez nem parancs, ez csak egy kívánság!

SZÁRNYSEGÉD (összevágja a bokáját): A tábornok úr kívánsága parancs az én számomra! Azonnal intézkedem, hogy a fene egye meg Párist!

EISENHOWER: Várjon csak, hadd öntsem ki a szívemet!

SZÁRNYSEGÉD: Parancsára tábornok úr! Itt bent tetszik kiönteni?

EISENHOWER (keserűen): Mindegy... Képzelje, amikor a pályaudvaron beszállitam az autómba, noha a legnagyobb titokban érkeztem, a járókelők elkezdtek kiabálni! Eisenhower menjen vissza Amerikába! Hát nem hallatlan?

SZÁRNYSEGÉD (összevágja a bokáját): Tábornok úr parancsára hallatlan!

EISENHOWER: Ez még semmi! Kiszállok az autóból, az emberek elkezdenek kiabálni Eisenhower menjen haza Amerikába! Hát nem szemtelenség?

SZÁRNYSEGÉD (összevágja a bokáját): Tábornok úr parancsára szemtelenség!

EISENHOWER: De még ez is mind semmi! Akárhová megyek, tanácskozásra, szinházba, futballmeccsre, mindenütt azt kiabálják a párisiak: Eisenhower menjen haza Amerikába!

SZÁRNYSEGÉD (összevágja a bokáját): Minden párisi ezt kiabálja? Minden párisi Amerikába küldi a tábornok urat?

EISENHOWER: Azt nem lehet mondani.

SZÁRNYSEGÉD (összevágja a bokáját): Hiszen ha nem mindegyik, akkor csak egy részük! Tábornok úr parancsára akkor szüret!

EISENHOWER: Szüret a maga buta fejét! Ha tudná, hogy a többiek mit kiabáltak! Azt kiabálták, hogy forduljak fel!

SZÁRNYSEGÉD (összevágja a bokáját): Hogy méltóztassék felfordulni? Parancsára tábornok úr!

TRUMAN beszéde

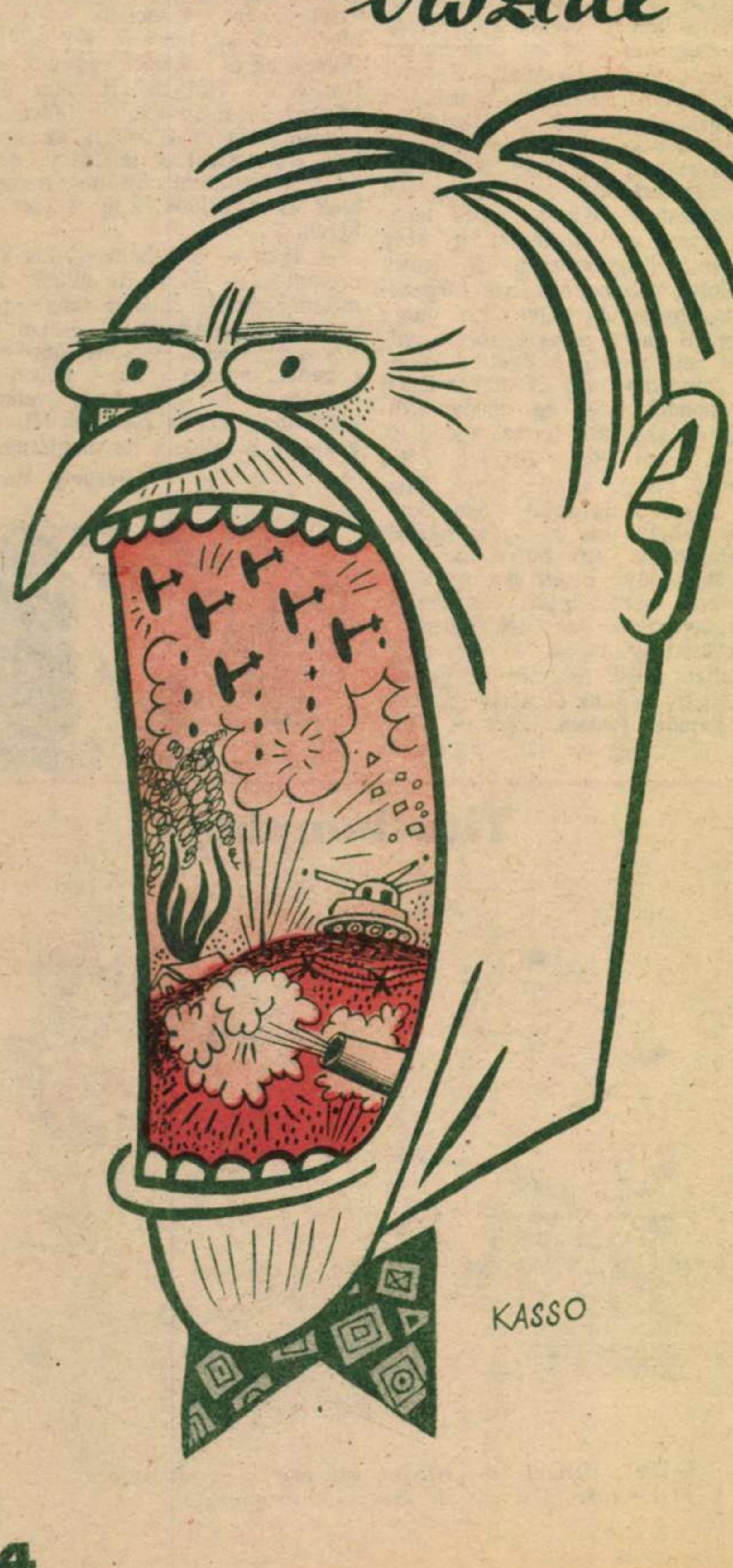

Én is jó ember vagyok

— Kérek egy vonalat!

Az autóbusz-kalauz jó ember. Megkegyelmez a kocsi falához lapított embernek, kiveszi a lábát a morcos férfi zsebéből, nagyot lép előre és átfúrva magát a tömegen, elér hozzám. Előszedi jegytömbjét, leszakítja a vonalat és átadja. Mosolyog. Mivel mindenki ideges, ő mosolyog. Jó ember. Próbálok én is visszamosolyogni, hogy legyek én is jó ember. Meg, hogy az átadott tizesért ne zsörtölődjön.

De a kalauz, mondom, jó ember. Szó nélkül elteszi a tizest, csörög egy ideig a táskában, majd öt ember füle, nyaka, orra és kalapja mellett átnyújt egy marék forintost. Nincs módom számolgatni, érzem, hogy sok, zsebrevágni sincs hely, tartom hát a tenyeremben, összeszorítva. Közben a kalauz az utasközönség sírása és fogcsikorgatása közepette továbbnyomul. Eltelik pár perc, mire kinyithatom a tenyerem. Számolom. Nyolc. Megint számolom. Megint nyolc.

— Kalauz szaktárs! — kiáltok utána a kocsi végébe — csak 8 forintot kaptam vissza!

Várom, hogy lehordjon. Hogy tessék máskor azonnal megszámolni a pénzt, örüljön, hogy szó nélkül váltottam egy tizest, ilyenkor már nincs felszólalási joga, hátha eltette s nem találja.

De a kalauz, mondom, jó ember. Abbahagyja a dögönyözést a kocsi vége felé és a környezetem nagy elkeseredésére visszaindul felém. Benyúl a táskájába, kivesz egy forintot és átnyújtja nekem:

— Tessék, kérem! Bocsánatot kérek!

Körülöttem a zokogás fojtogatja az embereket, nemcsak azokat, akiknek ez a jó ember miattam ujra a bokájára lépett. Meghatódtak az utasok ennyi jóság láttán. De villog is a szemük rám, olvasom belőlük, hogy nem is hiszik az egészet. Biztosan csak azért szóltam ilyen későn, mert eszembe jutott, milyen jó lenne keresni 1 forintot ettől a szegény jó embertől, disznó, smucig alaknak gondolnak, csalónak, gazembernek.

A Dob-utcánál leszállok. Amint megtágul a tömeg, látom, hogy a cipőm orránál fénylik a kocsi padlóján egy forint. Ezt kerestük tehát, a kalauz tényleg jól adott vissza és most ráfizetett miattam. Csak azért, mert jó ember. Ezt nem lehet! Én is jó ember vagyok, nem engedhetem meg én se, hogy ráfizessen. Lehajolok és átnyújtom neki a forintost:

— Tessék, megtaláltam a forintot, nehogy ráfizessen!

Nagy sikert aratott a jóságom. Mosolyog körülöttem mindenki, a kalauz megköszöni, én visszaköszönöm, aztán olyan büszkén lépek le a kocsiról, hogy kidagadó mellemtől nem látom a földet és majdnem a kocsi alá esem. Egy másik jó ember ragad karon és ment meg az életnek.

Jön az ujságos, kérek egy sportlapot. Előszedem a pénzem s látom, hogy 8 forint!! Kiderült, hogy azt a forintost ejtettem le, amit pótlólag adott a kalauz s vissza is adtam neki. Nem baj, megérte.

Mert én is jó ember voltam.

Alföldi Imre.

Ötletes vevők

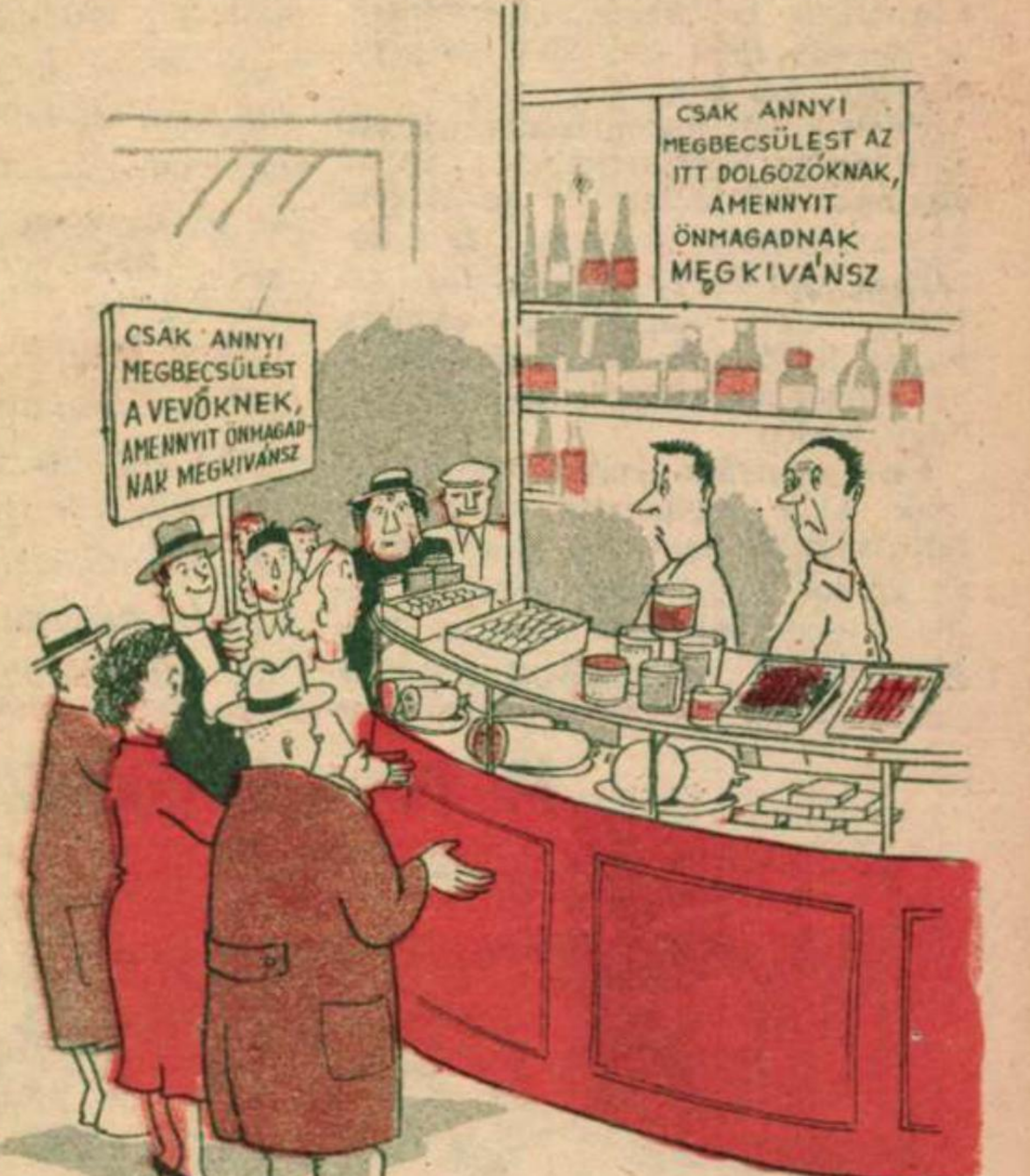
CSAK ANNYI MEGBECSÜLÉST AZ ITT DOLGOZÓKNAK, AMENNYIT ÖNMAGADNAK MEGKIVÁNSZ
CSAK ANNYI MEGBECSÜLÉST A VEVŐKNEK, AMENNYIT ÖNMAGADNAK MEGKIVÁNSZ

Ebéd jegesmedvééknél

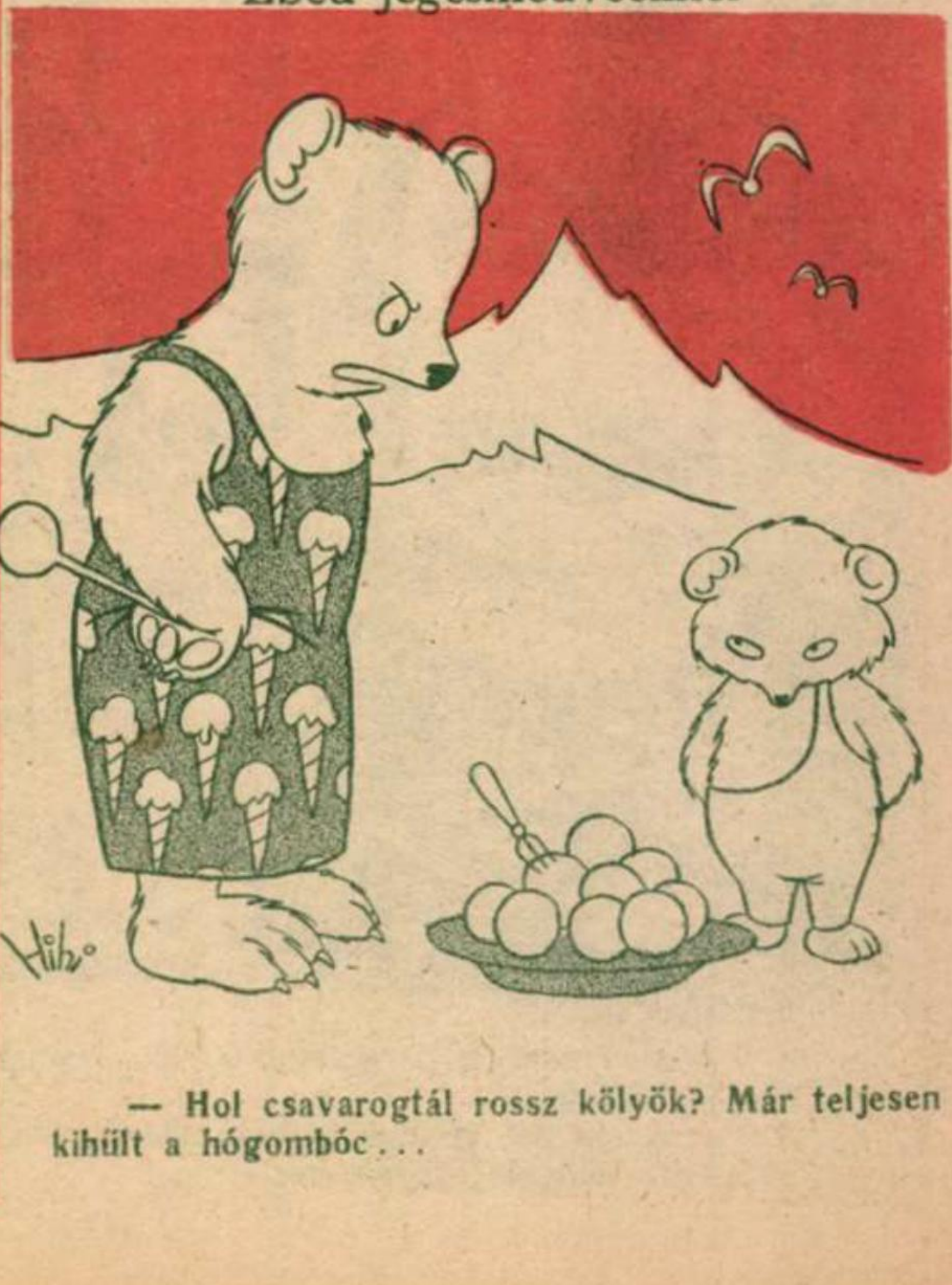

— Hol csavarogtál rossz kölyök? Már teljesen kihült a hógombóc . . .

Házasságkötési rekord Budapesten

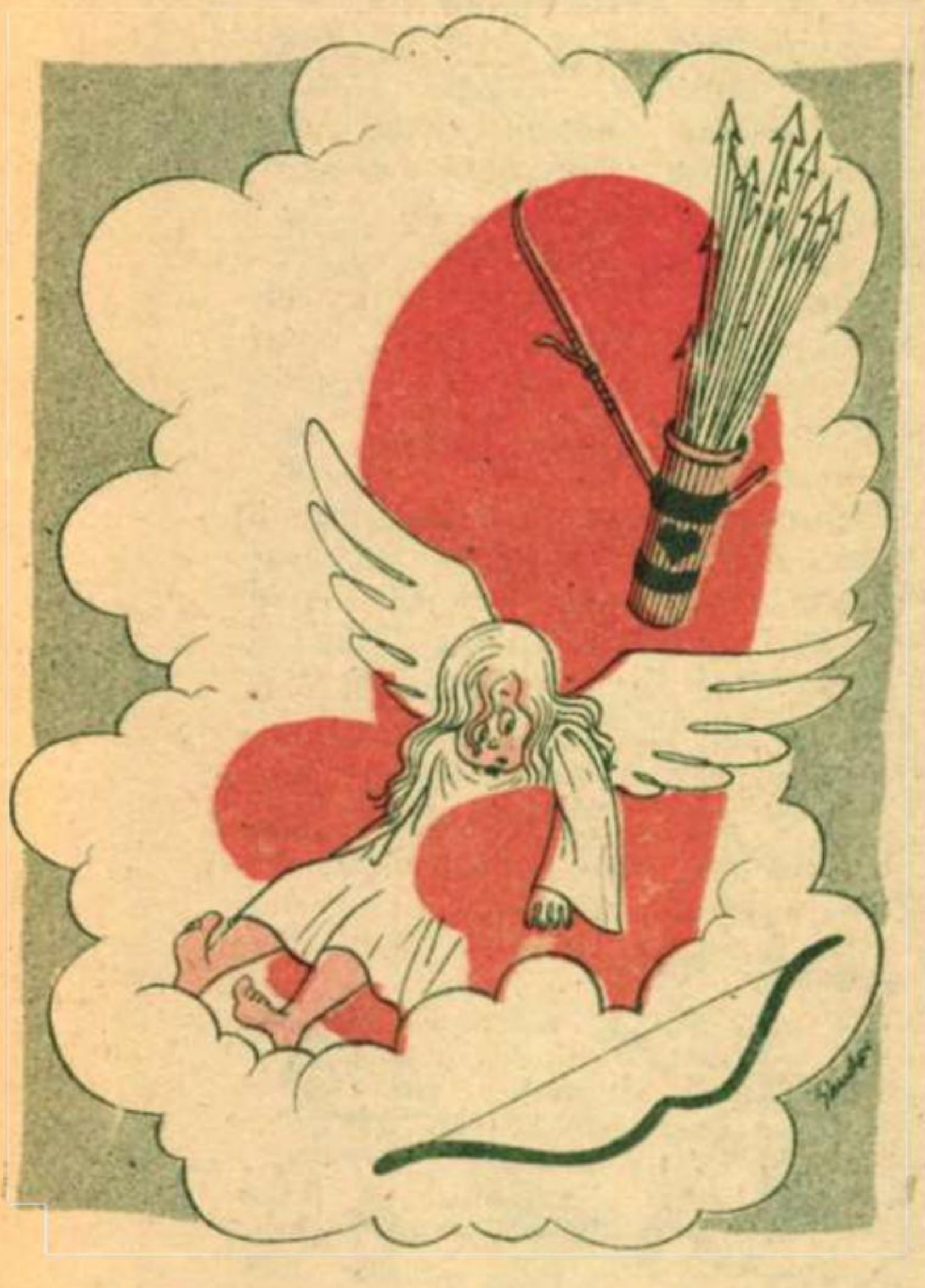

Amor: Hű, de kivagyok... Mi lesz itt tavasszal!

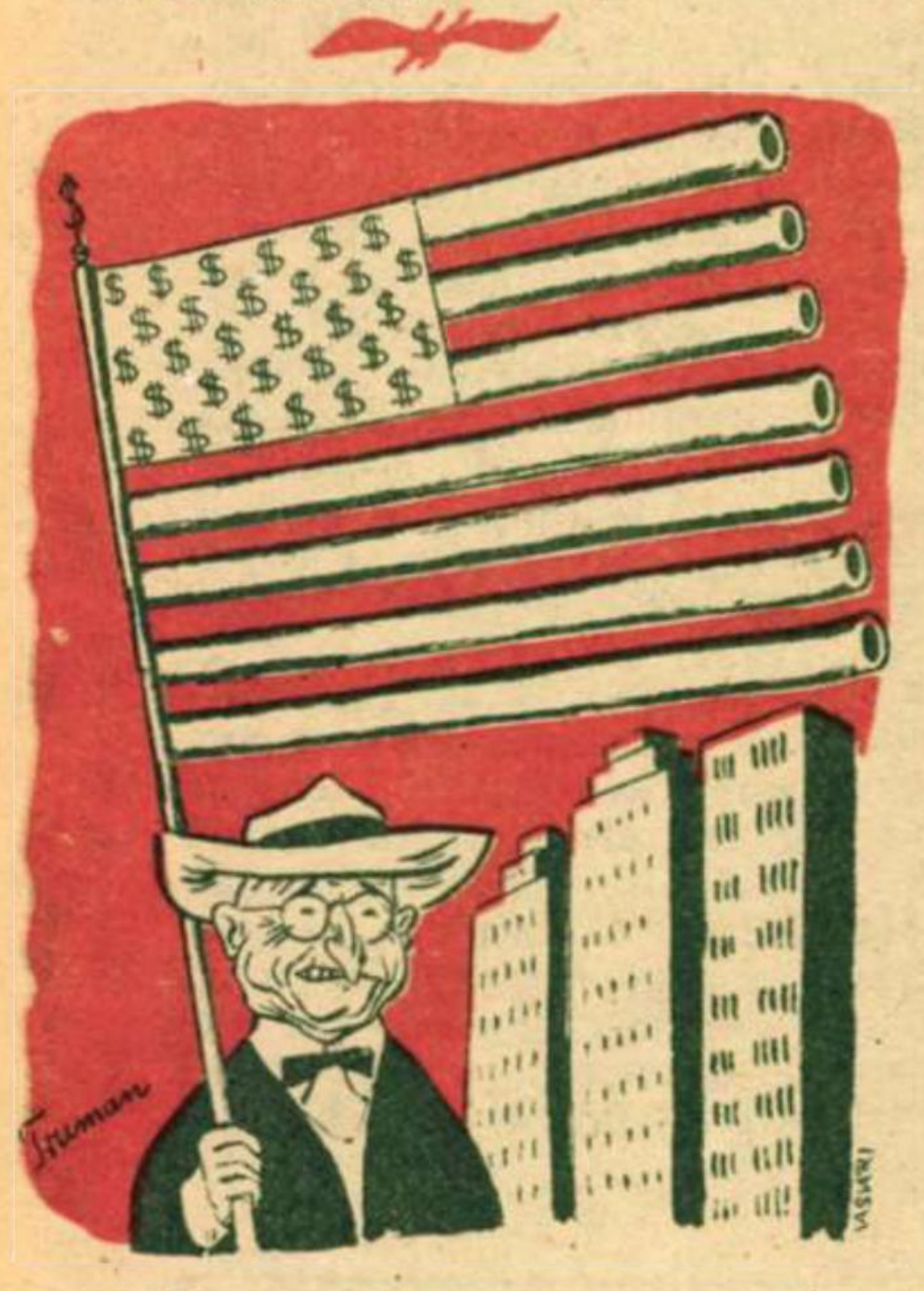

Truman: Békét akarok!

Fellegek egymás közt

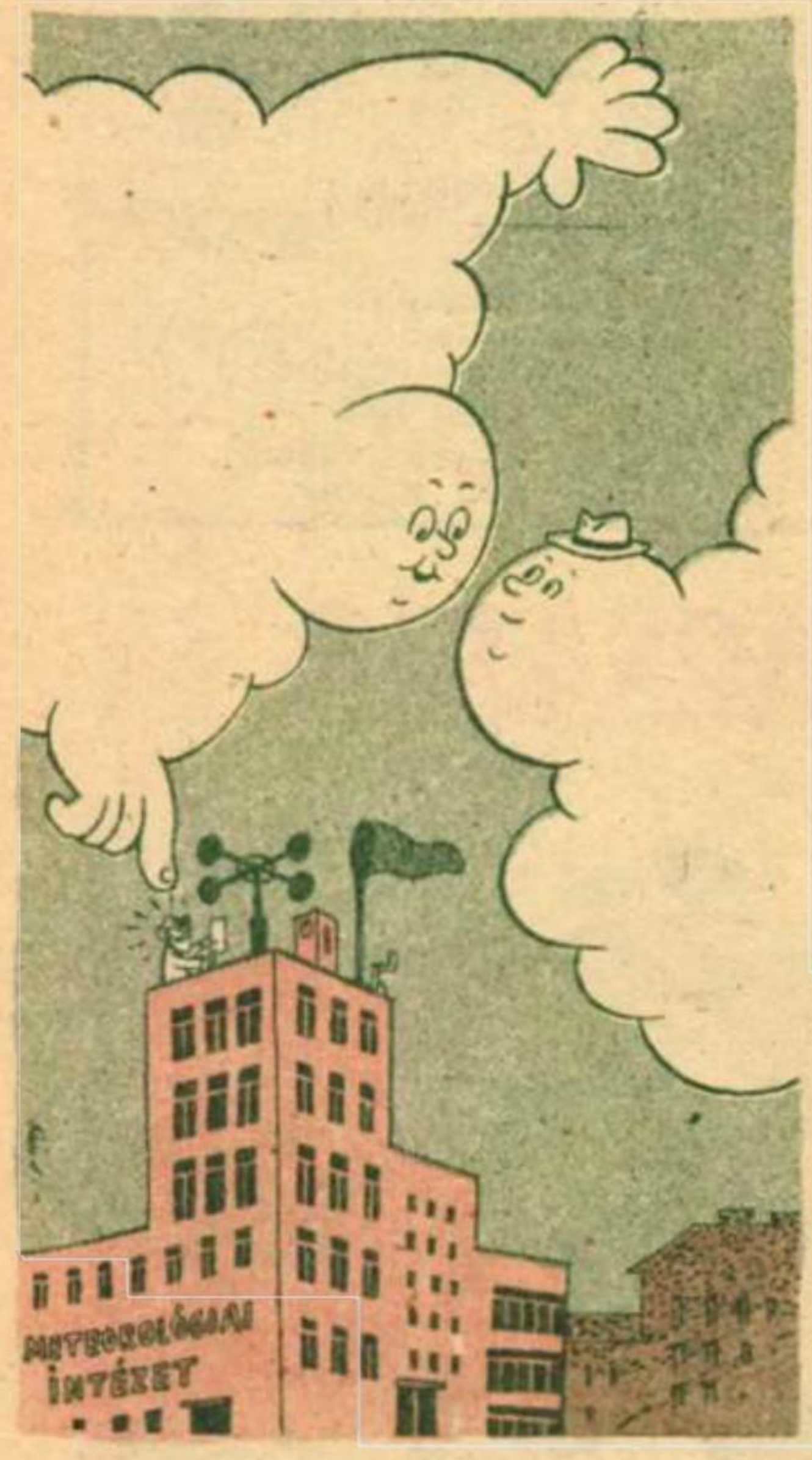

(Mesterséges esőztetésre való előkészületek szerepelnek a Meteorológiai Intézet 1951-es tervévében.)

— Látja kartárs, ez lesz a főnökünk!

SZERKESZTŐSÉGÜNK ÚJ CIME:
V. ALKOTMÁNY-U. 3
Telefonszámaink változatlanok

Szesztestvéreink

Sok bor nem egészség
(Egy agg piás)

A vérszegény.

Azért iszik, mert vérszegény. Csecsemőkorában talpába ment egy jancsiszög. Minden vére kifolyt. Azóta nincs vére. Ugyszólván semmi. Az orra sem vértől veres. Beteg egyéniség. Azért kúrálja magát. Nem tejjel. A tej tejízű és elcsapja a hasát. A csukamájolaj? Brrr. A víz vízízű s öl, butít és nyomoba dönt. De a kadar. Az bezzeg ad vért. Szép piros színű vért. Az egri bikavér sem rossz. Meg a rizling. A rizling fehér vért ad. Az is kell. Hadd szaporodjanak a fehér-vérsejtek. A vérsejt szaporodik. Az erek tele lesznek vérrel. A szem véreres. Az orr is véreres. A zseb... Csak a zseb marad végkép vérszegény.

A búfelejtő.

Elhagyta a Mari. Nem hagyta el a Mari. Mindegy. Temető költözött a lelkébe. Hej de, sej de, igyunk egyet. Azanyját nekije te Mari. Mariskám. Mért dűtöttél kétségbe? Hej, te szegény zédesanyám, hej te szegény zédesapám, minek szültél engem. Igyunk testvér. Csak ez marad, meg a bánat. Hej, aztat húzd ide az orrom alá, hogy „Krizantémszagú" az én lelkem". Igyunk. Hej, Mari, Marikám, miért űztél kétségbe? Hej, de, sej de, szomorú az én szívem csücske. A gyász legel benne s a lelkem is nyirkos kripta. Mari! Éretted halok meg Mari. Éretted iszok Mari. Ó Mari! Ok vagy a bánatra. Ok vagy az ivásra.

Por a torokban.

Rengeteg port nyel. A port le kell mosni. Mivel? Borral. Ha nem mosná le, megfulladna. A port munkaközben, villamosozás közben, futballozás közben, olvasás közben, alvás közben nyeli. Sokat. Bort is sokat nyel. Fifti, fifti. A por belemegy a garatba, a bárzsingba, a tüdőbe, az epébe, a vesébe, a vakbélbe s epekövet meg tűzkövet okoz. Okozna. De ki lesz öblítve borral. Más folyadék nem alkalmas. Csak egy esetben, végszükség esetén. A szódabikarbóna, a bableves és a dögrovás után. Mikor ég a pokol. Akkor jó a víz is. Akkor a legjobb ital a víz.

A szokás hatalma.

Ez megszokta. Más ember vizet szok meg. Ez bort. Egyszer Makucskán 1927 december 2-án hajnali két órakor beleivott a boroskancsóba s azóta csak bort tud inni, esetleg pálinkát. Netán rumot. Legrosszabb esetben mindent egyszerre. A szokás rabja. Tévedés az élete. Ha a tejet szokja meg, naponta megiszik hat literrel. Így bort iszik, amíg bírja a zseb. A zseb nehezen szokja meg a bort. Alkoholellenes. De a gazda parancsol. Belenyúl a zsebbe és fizet. Magának és másoknak. Ha elfogy a pénz, mások fizetnek. Nem neki, hanem maguknak. A szokás rabja hazamegy. És mondja az asszonynak: többet soha. Asszony, többet soha. Leszokok róla. A borról. De nem szokik le. Sem a borról, sem a leszokásról való ígérgetésről.

Aki utálja a bort.

Nem érti, hogy miért isznak. Piros lé, fehér lé, zöld lé, büdös lé, szagos lé, undorító lé. Mindenkit megkérdez: érti-e a borivást. Keresi az okot. Nem találja. Megkóstolja. Semmi. Bor, nedv, fanyar, édes, szeretik, érthetetlen. Súlyos gátlások közt iszik. És megbotránkozva. Időnként mondja: családi életet szétrombol a bor, meg züllesztt. Kevés bor nem zülleszt. Ő nem keveset iszik. Elég sokat. De az erkölcsről nem feledkezik meg. Mondja: be kéne csukni a kocsmát. Be is csukatná. S aztán nyitna saját magának egy kocsmát. Szolid alapon. Nem csábítaná berugásra az emberiséget. Ő inná meg kocsmája minden borát.

A mértékletes.

Végre megérkeztünk. És megegyeztünk. Mértékkel lehet bort inni. Ha már szüretelnek szőlőt, a levét valakinek meg kell inni. Csak mértékletesen. Ebéd után. Aldomásra. Szomjúságra. De csak egy fröccsöt. Így nem lesz az ember csacsi. Én például mértékletes vagyok. Te is? Te is. Ő is? Ő is. Hát akkor ki a szenvedélyes italos? Senki. Mert amíg egy épkézláb, bár alkoholtól illatozó kötőszót ki tud mondani az ember, mindenki mértékletesnek tartja magát.

Nagy S. József

Az orgonista bánata

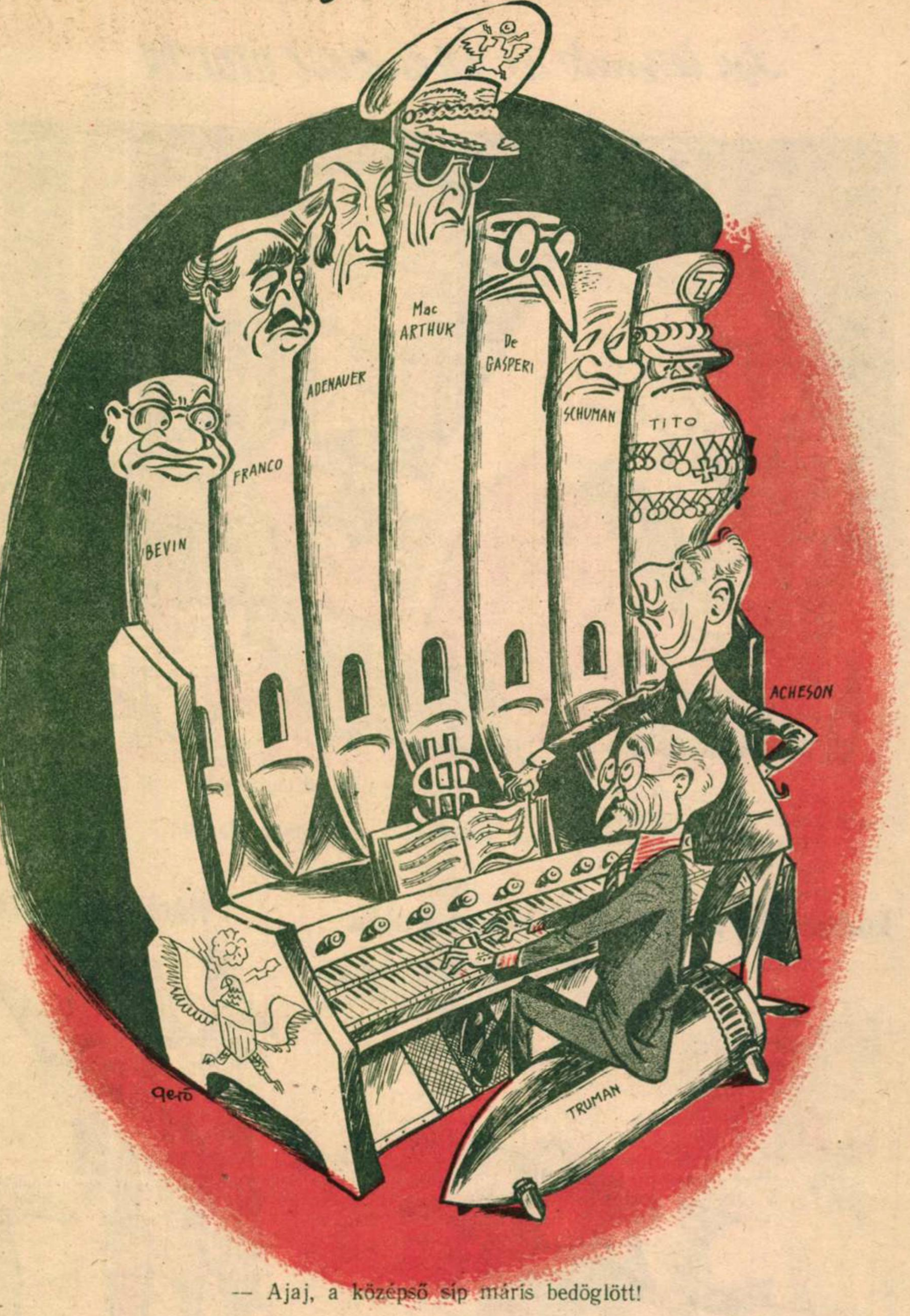

— Ajaj, a középső síp máris bedöglött!

PÁRIS ÍTÉLETE

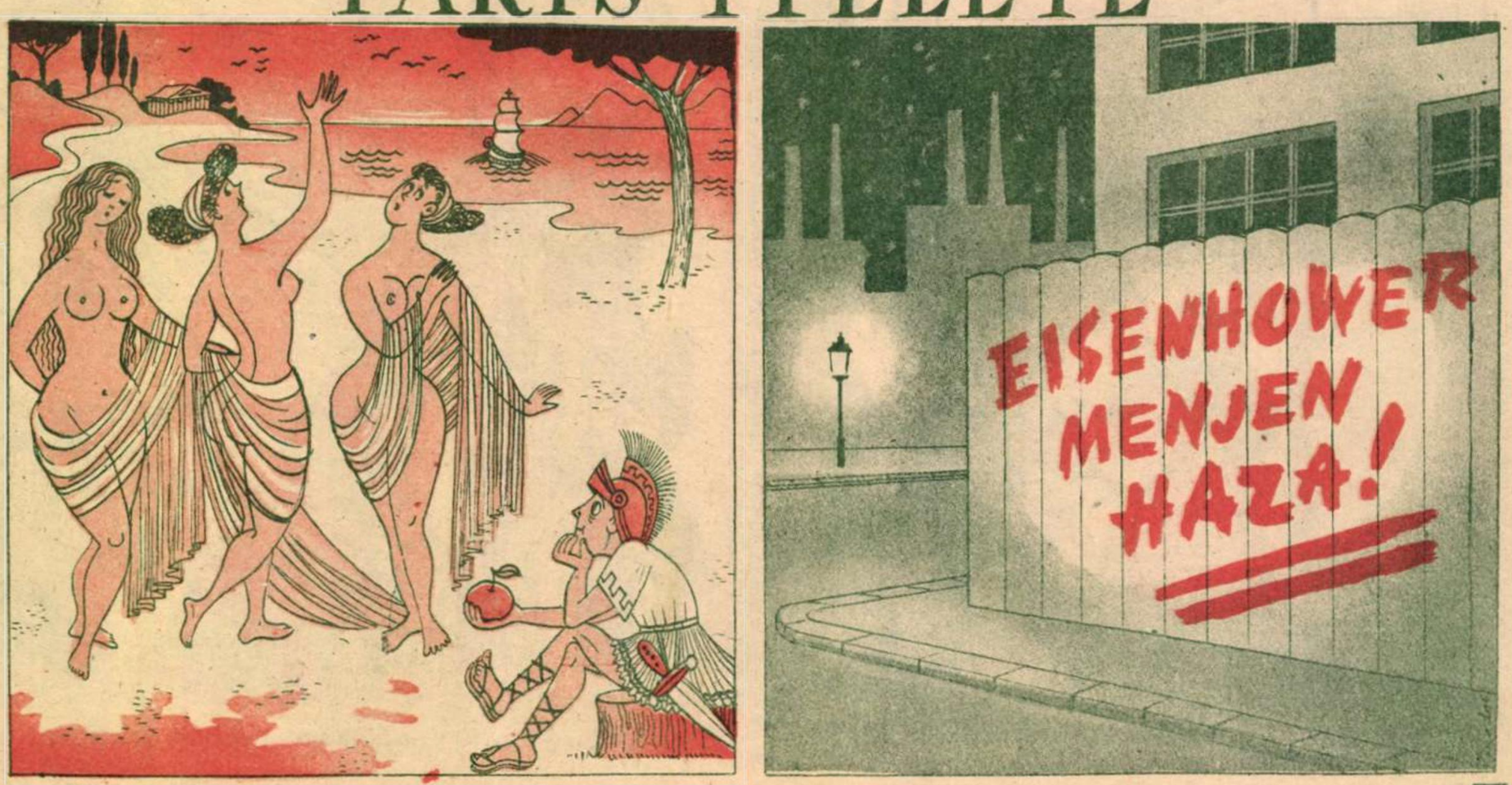
EISENHOWER MENJEN HAZA!

az ókori mondában — a jelenkori valóságban

Így lesznek az utolsókból UTOLSÓK

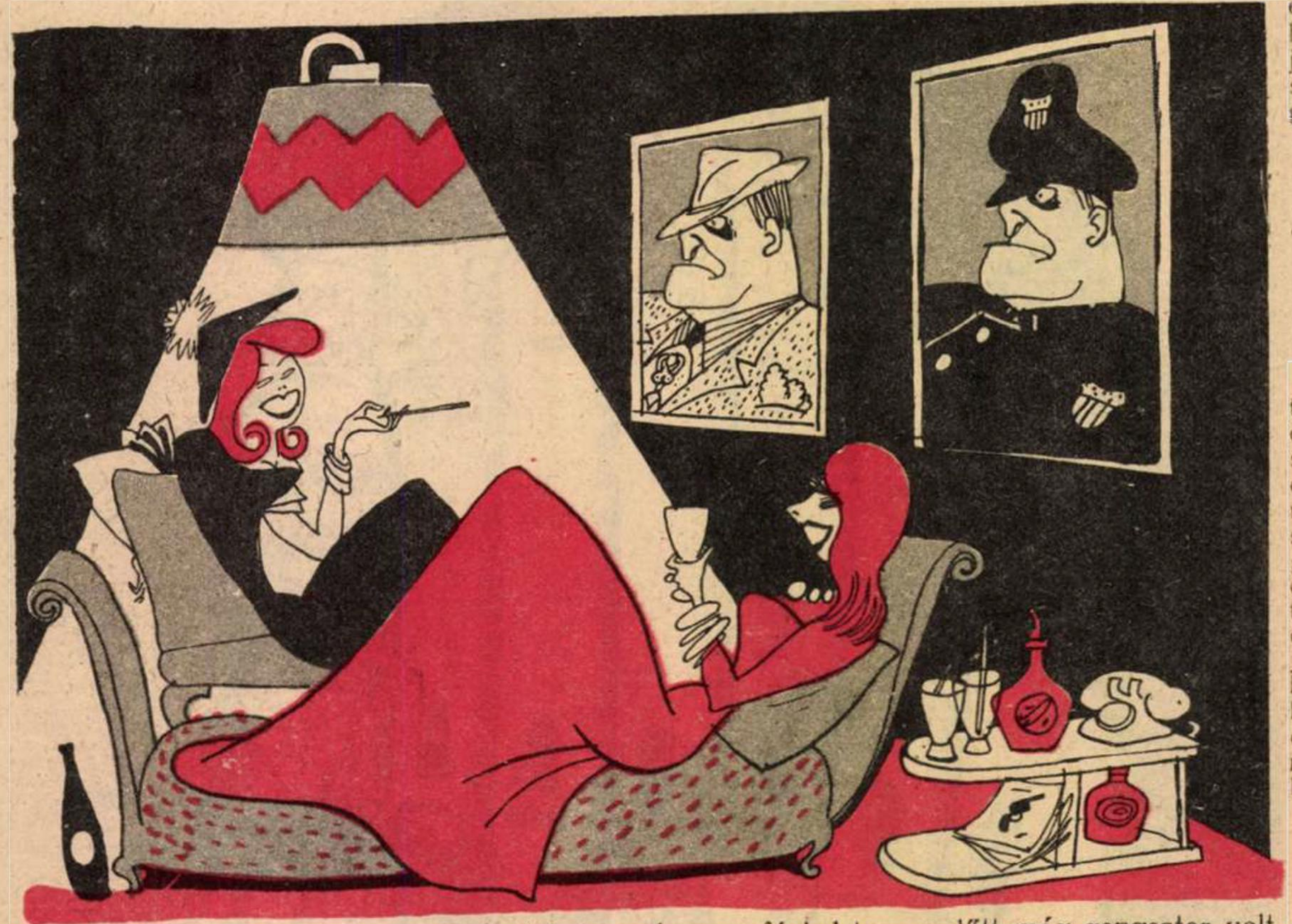

— Mondd Bessy drágám, hogy lehet az, hogy a férjed tegnapelőtt még gengszter volt, ma pedig már rendőrkapitány?
— Nem tudod, drágám? Közben kihirdették a rendkívüli állapotot.

Szórakozottság

Írta: Szép Ernő

Rettentő szórakozott fráter vagyok; nem győzném mesélni az eseteimet. Csak egyetlen dolgot hadd mondjak el, azt hiszem azért jutalmat kapnék, ha a szórakozottságot is jutalmaznák, mint a szorgalmat.

Egyedül laktam, még csak kutyám se volt. Hazamegyek egyszer, éjfél körül. Volt egy kicsi kis előszobám, azután jött a szobám, dolgozó és háló egyszemélyben. Na most, kinyitom a kulccsal az előszobaajtót, még a villanyt is felgyujtom és, mit gondolnak, mit csinálok? Mit? Azt, hogy kopogtattam illedelmesen a szobaajtón, és vártam szépen, hogy azt mondják belülről: szabad. Így állottam hosszú percet, míg föleszméltem, hogy magamhoz kopogtatok be és csak ha én odabenn volnék, én mondhatnám odabentről, hogy szabad.

Egy piktor barátomnak is van egy különösen szép esete. Megidézték tanúnak, reggel kilenc órára. Kicsit nehezen kelt föl, express öltözik; nem akart elkésni, egyszer már megbüntették, mert nem jelent meg mint tanú valamilyen ügyben. Hát megmosdik, felkap mindent magára, egyet hasít a fésűvel a hajába és rohan. Szembe jön a másik járdán egy volt ezredtársa, ráemeli a kalapot, a piktorom is lekapja a kalapját, a száját nyitva, hogy szervuszt mondjon, de nem jött ki az a szervusz, hanem bizonyos pirosas folyadék freccsent ki szájából. A szembejövők közt egy asszony elsikoltotta magát. Azt hitte, vér. Nem: a piros szájvíz ugrott elő, amit mosdás után a szájában felejtett a piktor.

A harmadik eset hőse egy algebratanár; nem tőle magától hallottam amit művelt, hanem a sógorától. Az illető tanár úr vőlegénykorában húsvéti üdvözletet akart küldeni az imádott kis menyasszonyának. Kiválasztotta a trafikban a legszebb anzikszot. És vett rá egy tízfilléres bélyeget. Vitte a postaládához az anzikszot. A láda előtt föleszmél: ejnye, hisz helyben csak hatfilléres bélyeg kell. Ott töpreng egy darabig a postaláda előtt. (Megjegyezte a sógor, hogy a tanár szörnyű precíz és takarékos férfiú.) No és aztán mit csinált? Visszament a trafikba, vett egy négyfilléres bélyeget, letette az anzikszot a trafik pultjára, a tízes bélyeg mellé húz jobboldalt a plajbászával egy kis striklát, odaragasztja a négyes bélyeget a strikla után. Tíz mínusz négy, az hat. Bedobja az anzikszot, egy óra múlva jutott eszébe, mekkora marhaságot csinált.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Ludas Matyi meg a halmozó kulák

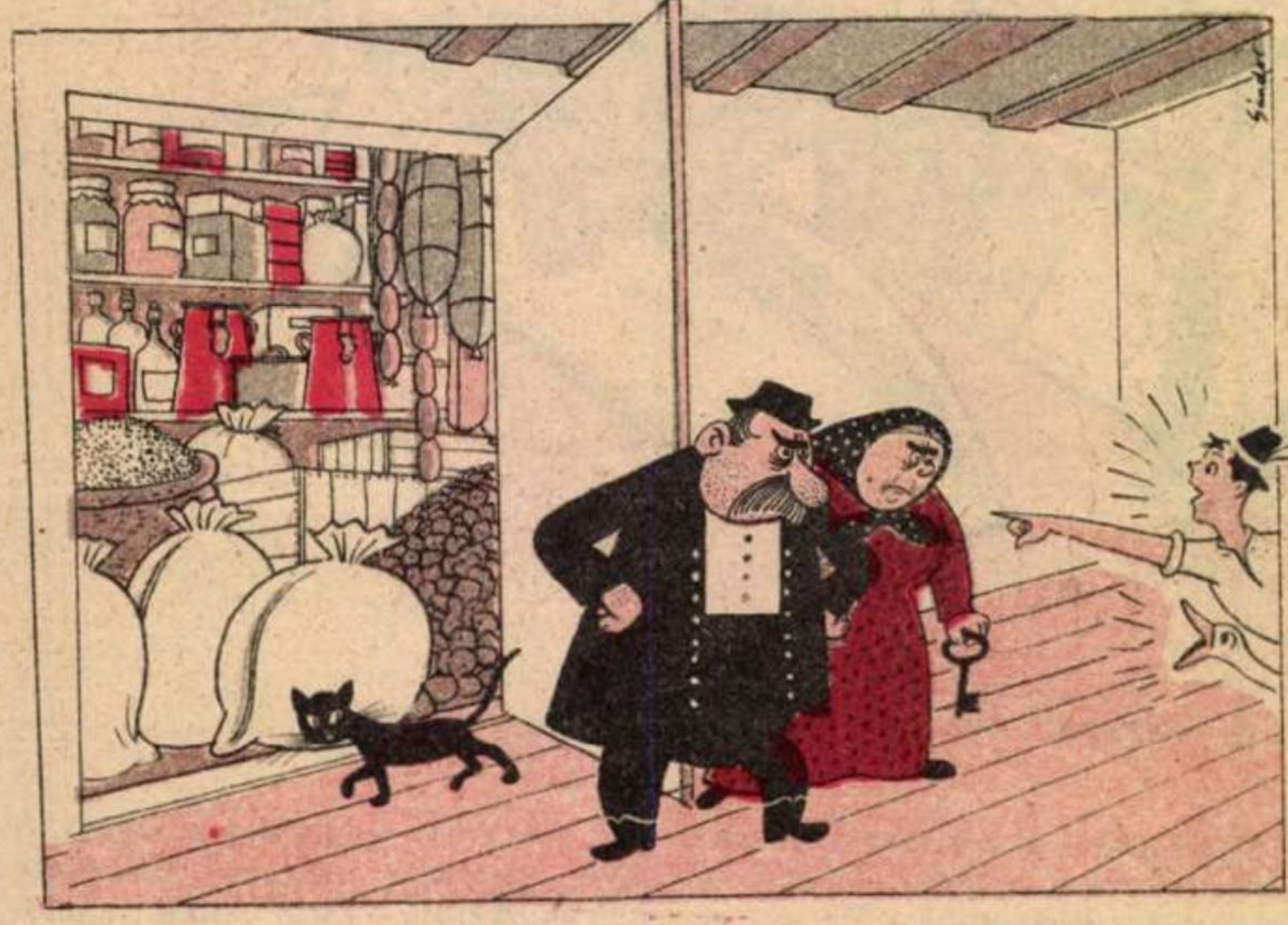

— Ez magának éléskamra, Zsíros úr? Ez visszaéléskamra!

Náci pilóták Tito hadseregében

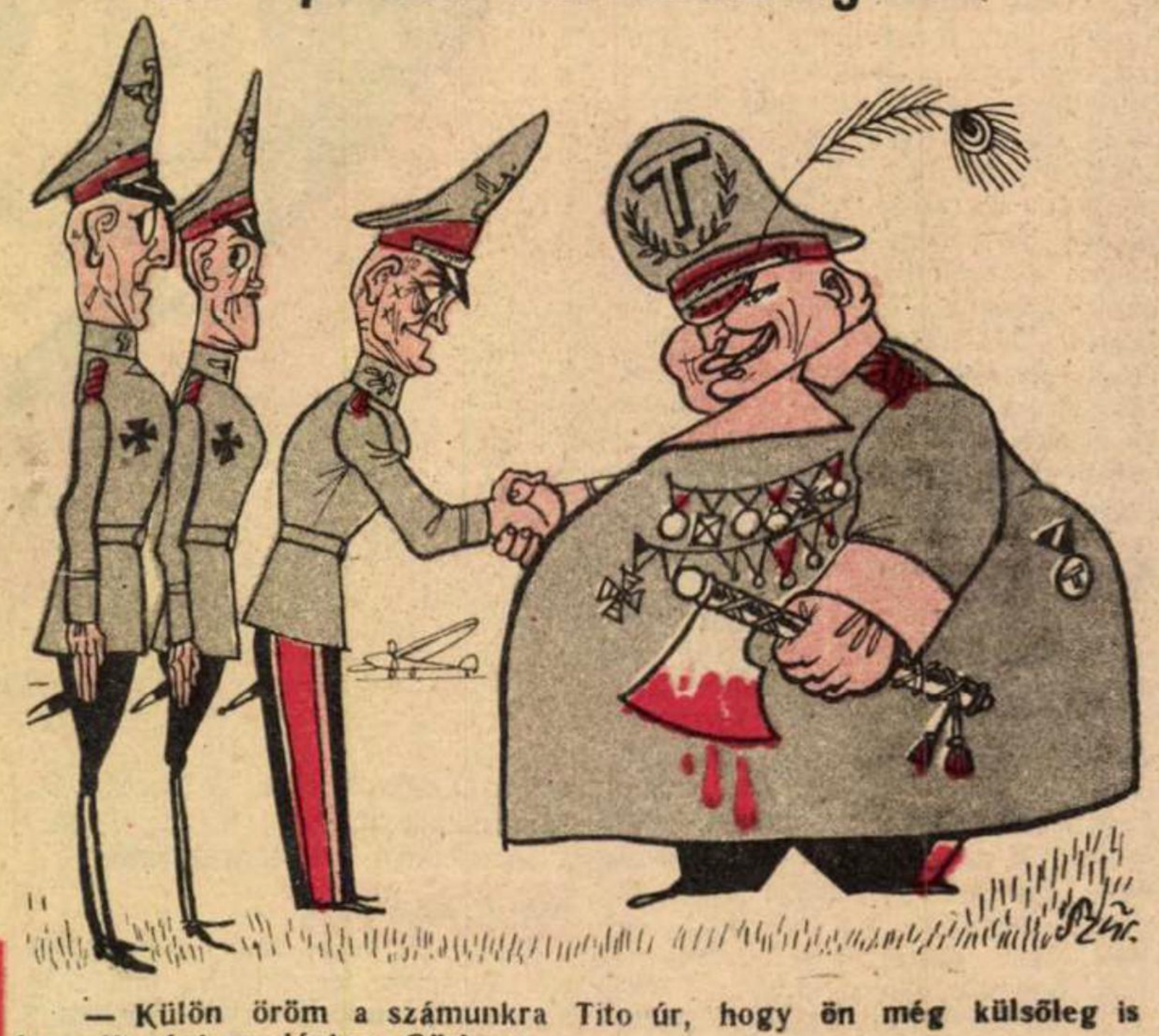

— Külön öröm a számunkra Tito úr, hogy ön még külsőleg is hasonlít régi gazdánkra, Göringre . . .

Egy hadvezér diszkrét bevonulása Párisba

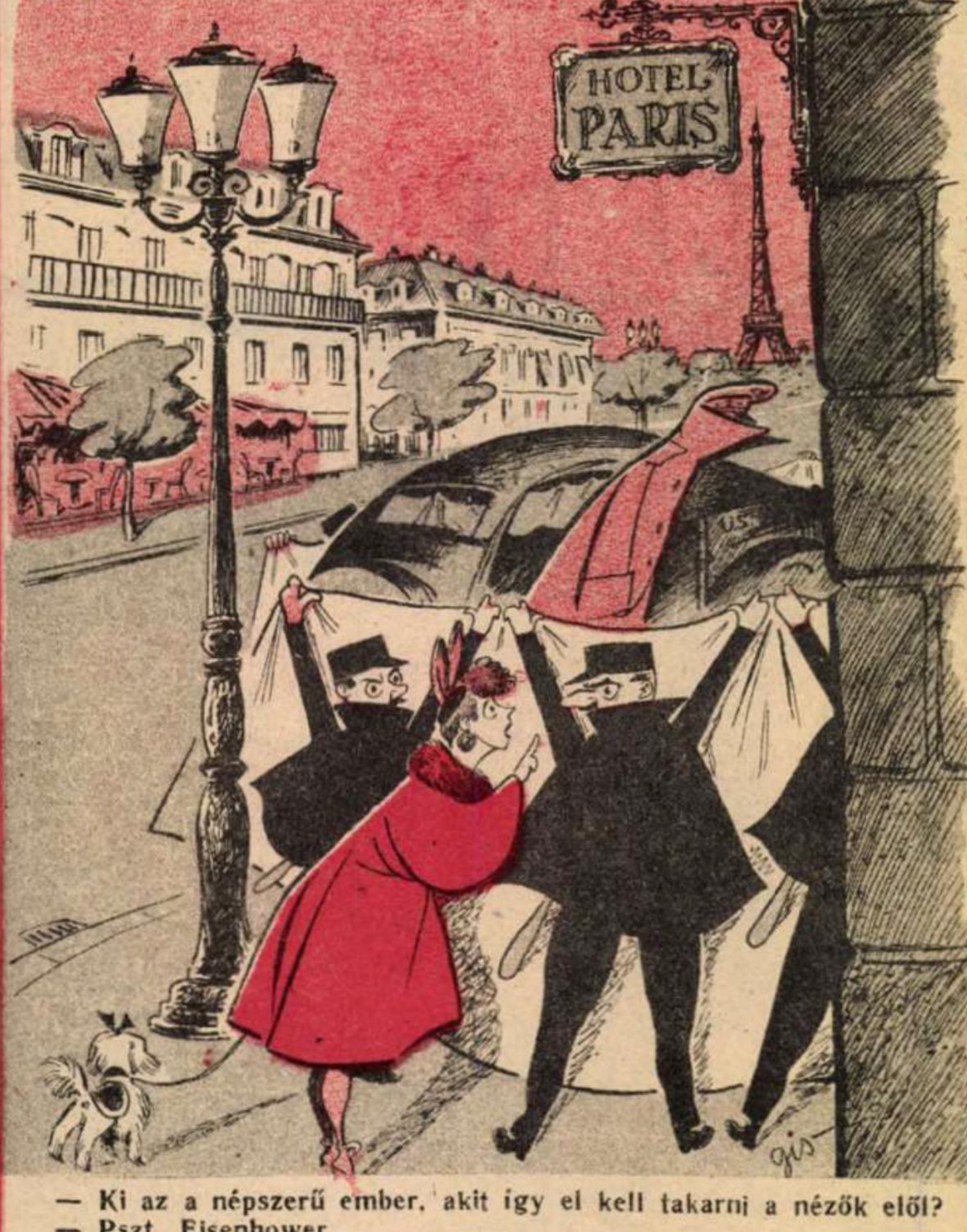

— Ki az a népszerű ember, akit így el kell takarni a nézők elől?
— Pszt, Eisenhower.

5 éves az ALBÁN NÉPKÖZTÁRSASÁG

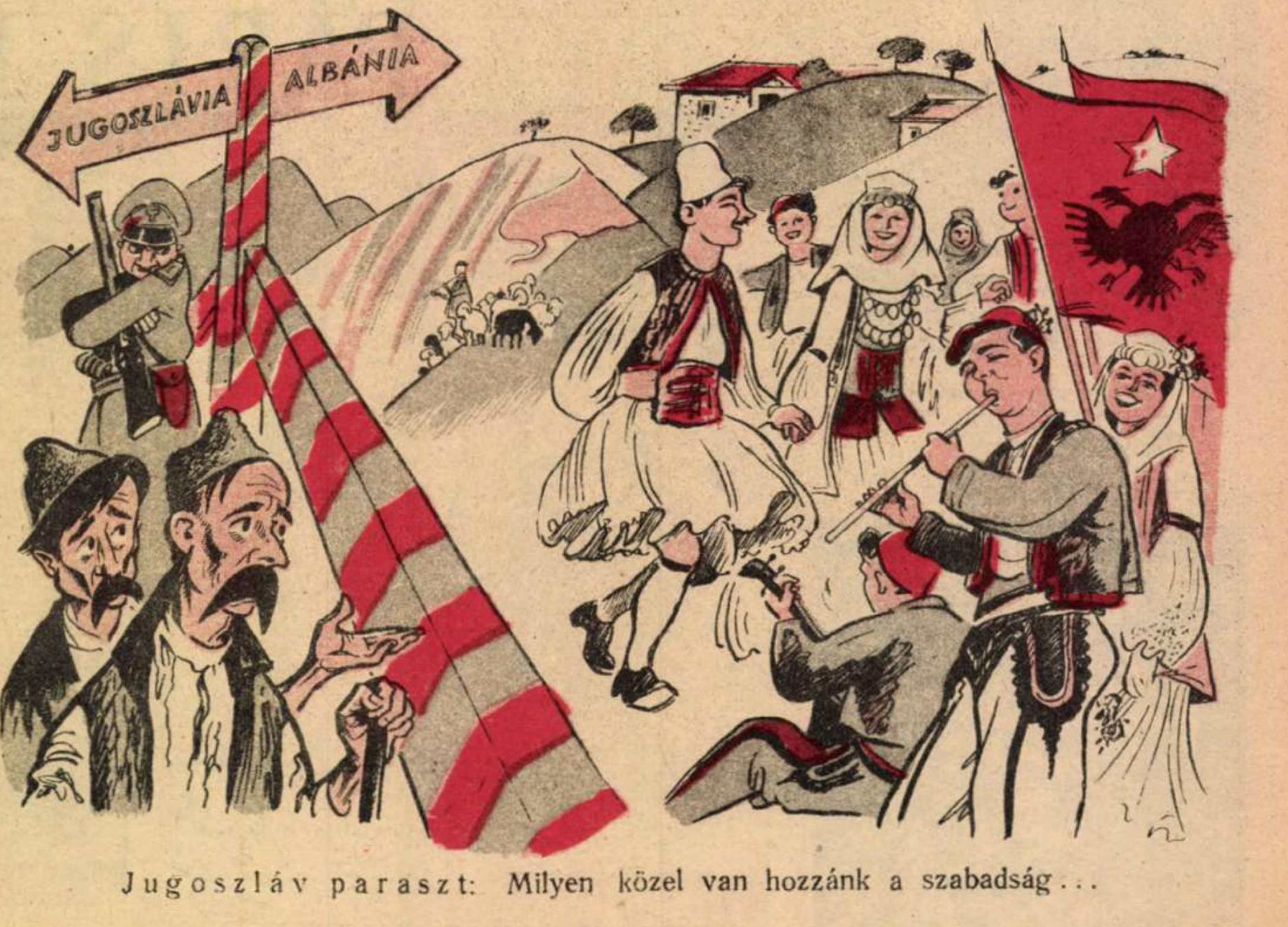

Jugoszláv paraszt: Milyen közel van hozzánk a szabadság . . .

Szabályozták a bor forgalmát

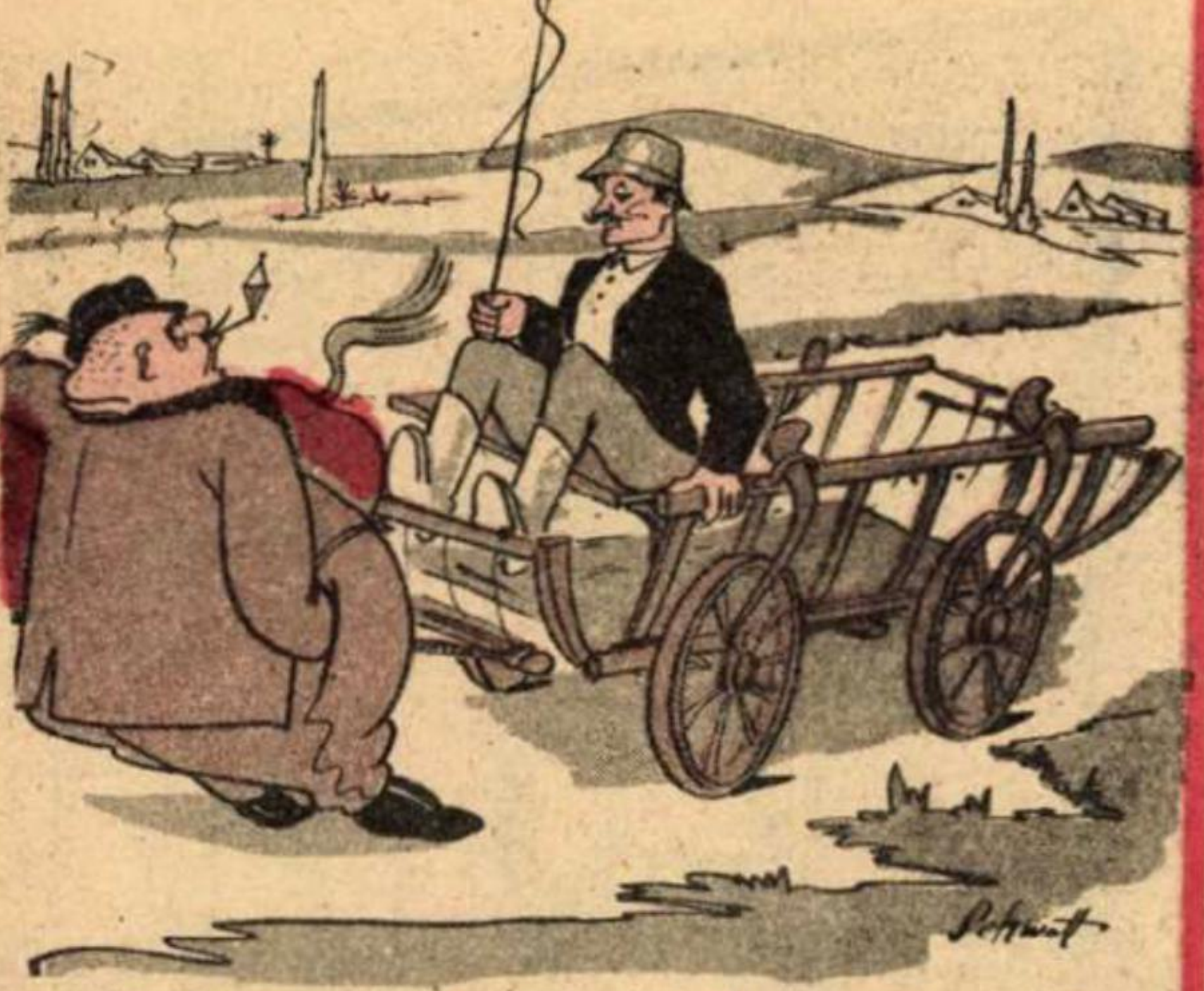

— Vegyen fel a szekerére Szabó szomszéd!
— Nem lehet Zsíros úr! A bor szállítása engedélyhez van kötve!
— Dehiszen nálam nincs bor!
— Magánál nincs, de ahogy látom, magában legalább hat liter van.

A felszabadult Szöulban már megjelent az első ujság

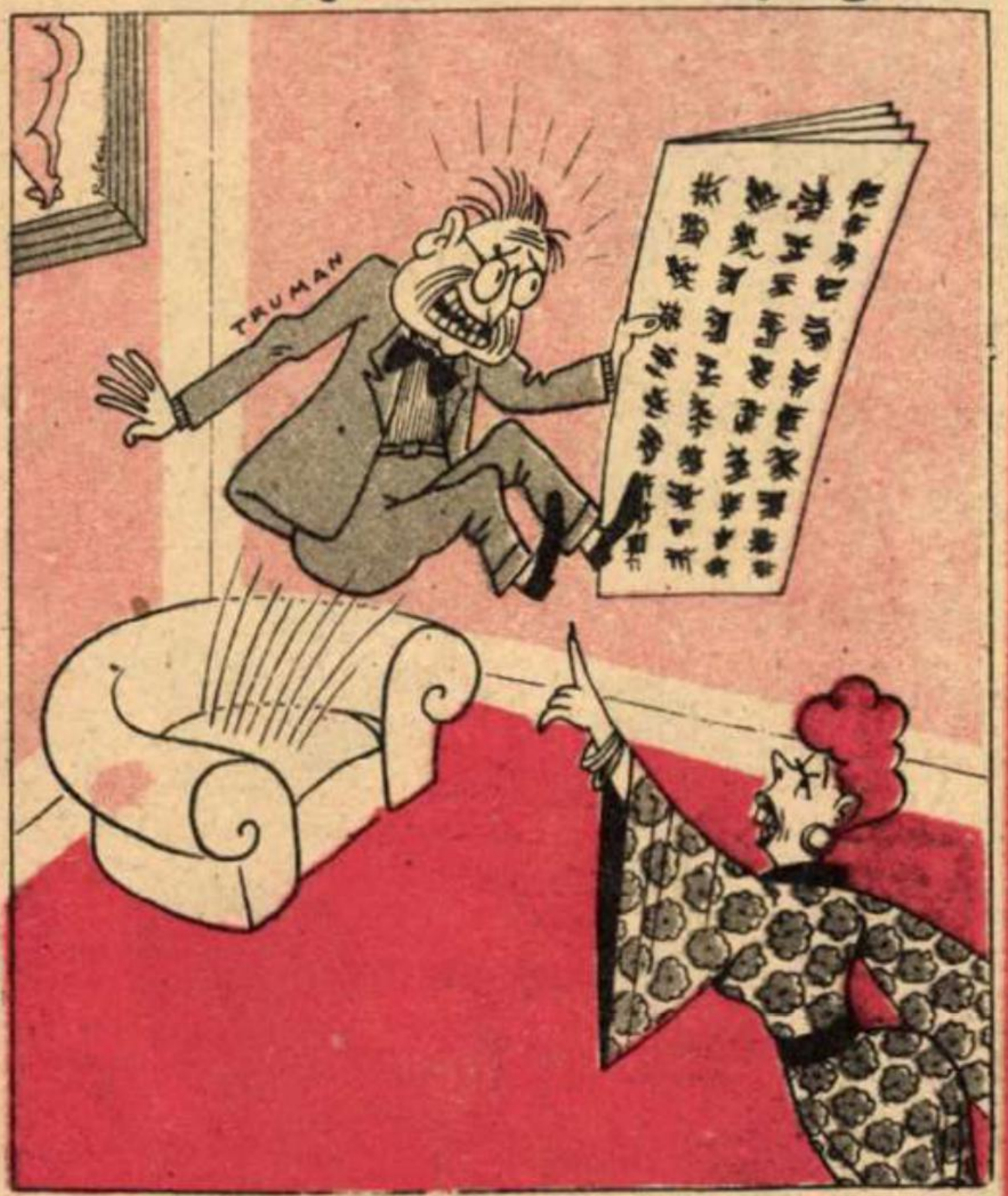

— Te, hogy e[illegible]en az ujságban mik vannak!
— Mi az, Harry, te értesz koreaiul?
— Nem. De el tudom képzelni, hogy mi lehet benne.

Már a középkorban is így volt

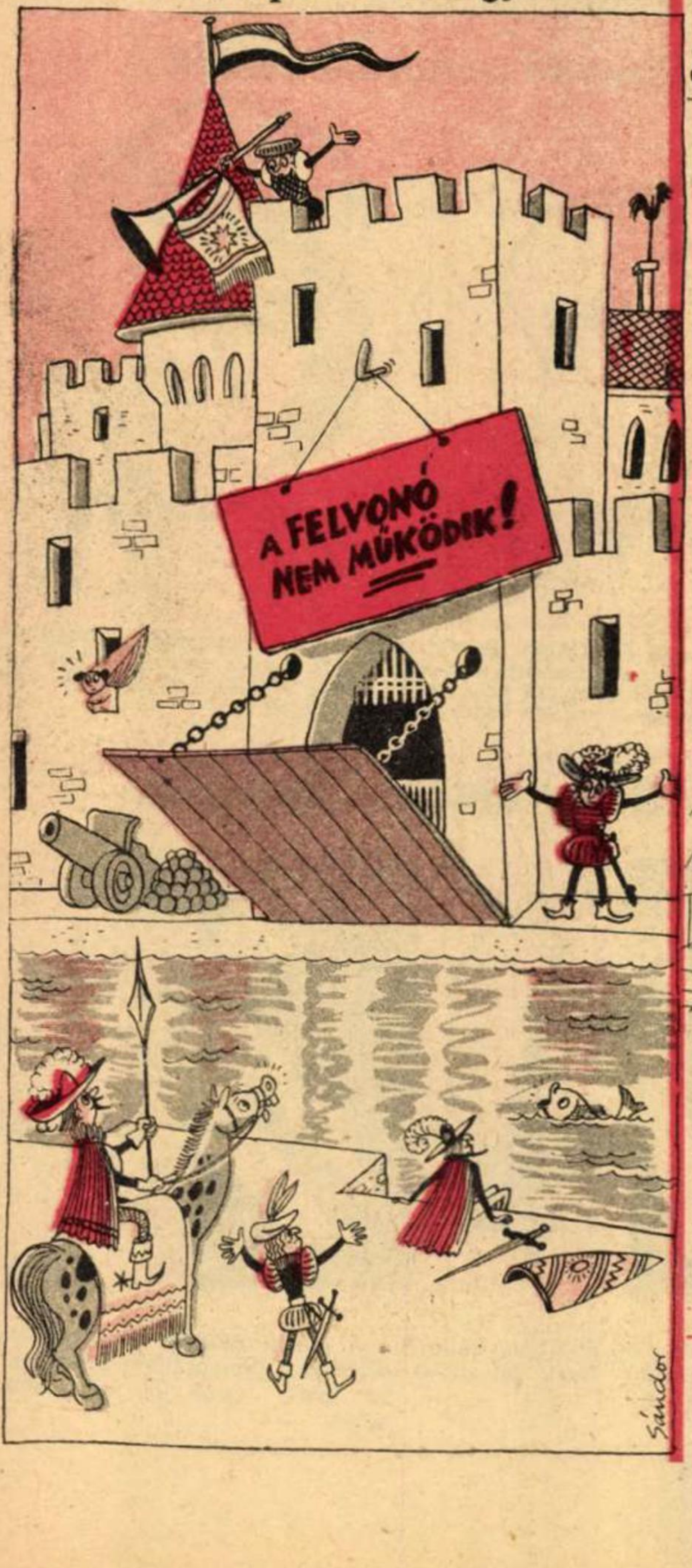

Tabi László:

Egy és más

(Harmónia cigaretta.)

Vettem tegnap egy százas-doboz Harmónia cigarettát tizenhat forintért. Amint hazaértem, mohón felnyitottam, mert nagyon szeretem a Harmónia cigarettát. Kellemes aromája, könnyű füstje és hatásos propagandája van nekije. Belepillantva a dobozba, szivettépő látvány tárult a szemem elé. Hat darab cigaretta hevert a legfelső sorban, felnyílt hassal. Sárga dohányának egy része távol földi hüvelyétől a dobozban elszóródott. Legyőzve irtózatomat kiemeltem a hat tetemet, s a szemétkosárban ajánlottam fel díszsírhelyet számukra. De nini csak, a hat alatt újabbakra bukkantam, ugyancsak nyitott állapotban. Bejárván a doboz minden zegét-zugát, összesen tizenöt selejtre találtam. Na, mondom, nyolcvanöt még mindig maradt — s azzal nyúlok valamelyik után, hogy egyik végét a szájamba illeszszem, a másik végét meggyujtsam, ahogy szokás. Hát erre mi történik? Amint a kezembe fogom, kinyílik az is. Nem különös? Végre találok egyet, amelyik elviseli, hogy meggyujtsam. Mélyet szippantok — mi az? Hol a füst? Hát rágyujtás után ez is kinyílt.

Azóta, ha vendégeim jönnek, ebből a dobozból kínálom őket. Nagy sikerem van vele. Szerény otthonomat vidám kacagás zaja veri fel esténkint. Családi életem kedélyesebb lett, barátaim szívesebben keresnek fel. Beugratós cigaretta! — mondják — ez is csak nekem juthatott eszembe. De én a szerzőséget szerényen elhárítom. Minden érdem a Dohányjövedéké.

(Rettenetes.)

Egy ember a Rádió épületében megállít, rámmosolyog és azt mondja:

— Mi már találkoztunk valahol, nem?

— Lehet — mondom és visszavigyorgok rá. Utálom ezt a gyakori szituációt. És ha találkoztunk? Hát találkoztunk. Na és?

— Nem jártam én önhöz tagdíjért a harmincas években?

Na és lehetséges, hogy járt. Akkor mi van?

— Lehetséges — feleltem neki — tag voltam.

— A Fészek Klubban.

— Ott is.

Felcsillan a szeme:

— Ön a Dohány-utcában lakott!

— Kérem — mondom — sok helyen laktam, de a Dohány utcában nem.

Erre szelíden mosolyog és így szól:

— De igen.

Érdekel, más mit csinálna ilyenkor az én helyemben. Én megpukkadtam.

(Két gyerek a trolin.)

Színhely: a trolibusz ligeti végállomása. Idő: reggel nyolc óra előtt tíz perc.

A sor eleje felszáll a beálló trolira, amikor a sort megkerülve egy kislány vágtat be és közvetlenül utánam ő is felfurakodik. Mögötte egy kisfiú lép fel, aki velem együtt sorbanállt, tisztességesen. Leülök, a kislány mellém ül. Fejkendőt hord, nadrágot visel, 7—8 éves lehet, nagy, fekete szeme van. A fiú (szintén 8 éves lehet) mellettünk áll.

— Vedd tudomásul — mondja a kislánynak, — hogy ezzel a viselkedéssel csak rontod az iskola hírnevét!

A kislány nagyokat pislog, nem szól. A fiú egyre tüzel:

— Ezt máskor ne tedd! Mit szólnak az emberek, ilyenkor arra nem gondolsz? Miféle viselkedés ez?

A kislány mélyen elpirul. Elhatározom, hogy védelmembe veszem. Odafordulok hozzá:

— Igaza van a pajtásnak — kezdem taktikusan — mi lenne, ha senki sem tartaná be a rendet? Nem lehetne felszállni a trolira. De azért — s azzal fiúhoz fordulok — ne légy túlszigorú.

— Rontja az iskola hírnevét! — dohogja.

— Dehiszen senkisem tudja, — feleltem — hogy melyik iskolába mentek!

— Tehát valamennyi iskola hírnevét rontja.

Erre már nem tudok mit feleni. Haszontalan kölyök — gondolom — ilyen értelmes választ mer adni egy felnőttnek.

(Új naptár.)

1951
NAPTÁR

Vettem egy idei zsebnaptárt. A szertartás, amit az ember az új naptárral végigcsinál, a következő: 1. Megszagolja a kötését. (Jaj, de finom bőrszagú, pedig papir.) 2. Milyen napra esik a születésnapom? (Szerda, na jó.) 3. Beírja a megfelelő rovatokba a nevét, címét és telefonszámát. (Hogy hazataláljon szükség esetén, s akkor se jöjjön zavarba, ha be kell mutatkoznia valahol.) 4. Megnézi a naptár beosztását. (Nagyszerű! Van sok hely a jegyzetnek, pénztárkönyv is van benne és minden napnál öt sor, a teendők előjegyzésére.)

Ezekután az ember az íróasztala fiókjából előkotorja a még mindig vadonatfriss tavalyi naptárt, kidobja s miközben egyesztendős pihenőhelyére teszi az ideit, fejcsóválva azt gondolja: hogy múlik az idő!

(Nem rossz.)

Egy Rákóczi-úti kirakatban ezt a táblát olvasom:

Itt kaphatók a Bauer-féle valódi műlábak.

Moch úr sem csodálkozhat majd…

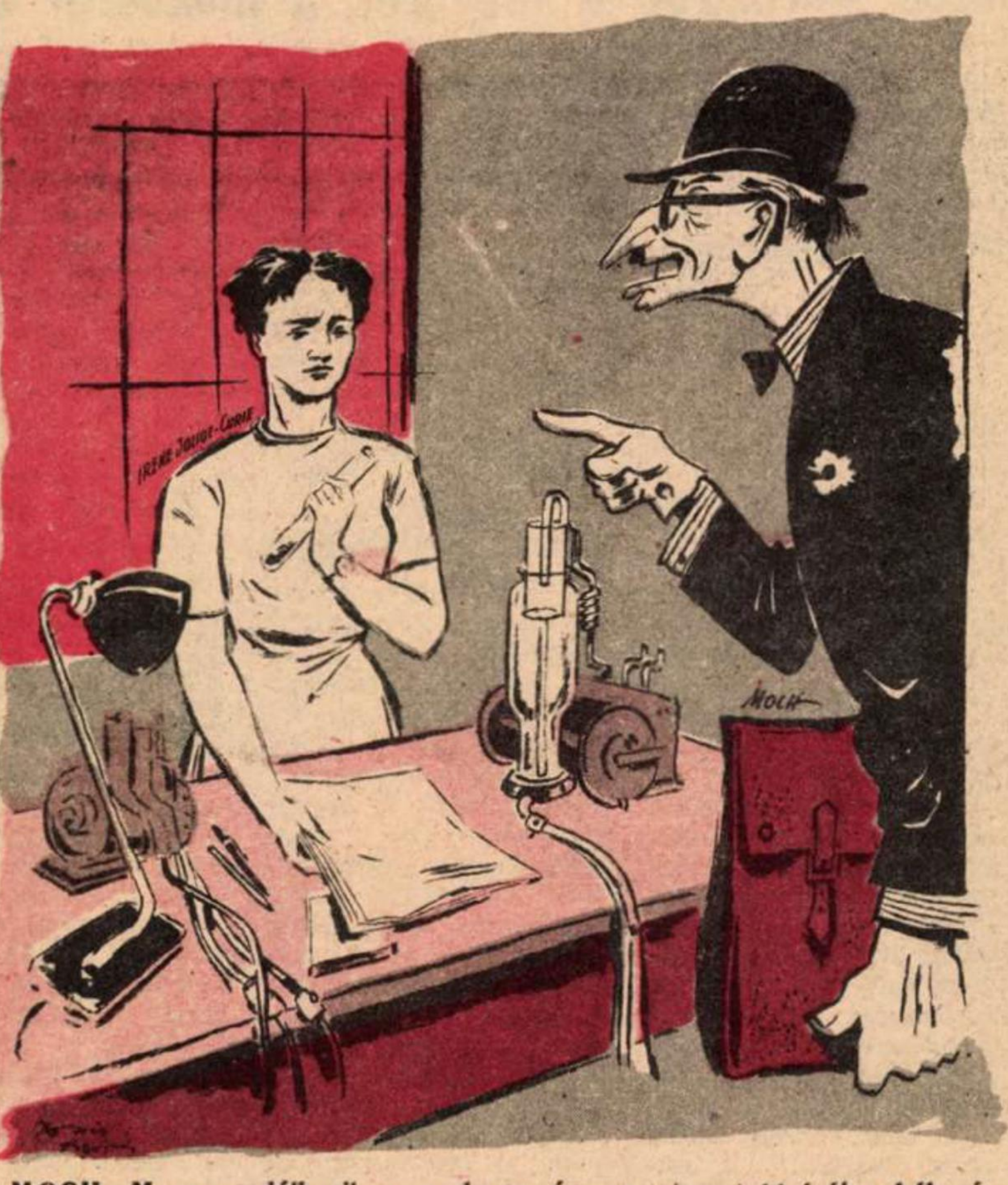

MOCH: Maga csodálkozik azon, hogy én az atomot kizárólag háborús célokra akarom felhasználni?
IRENE CURIE: Csodálkozom.
MOCH: Akkor ne csodálkozzék azon, hogy elmozdítják a francia atomerőbizottságból.

Ebadta a lekvárosüvegben

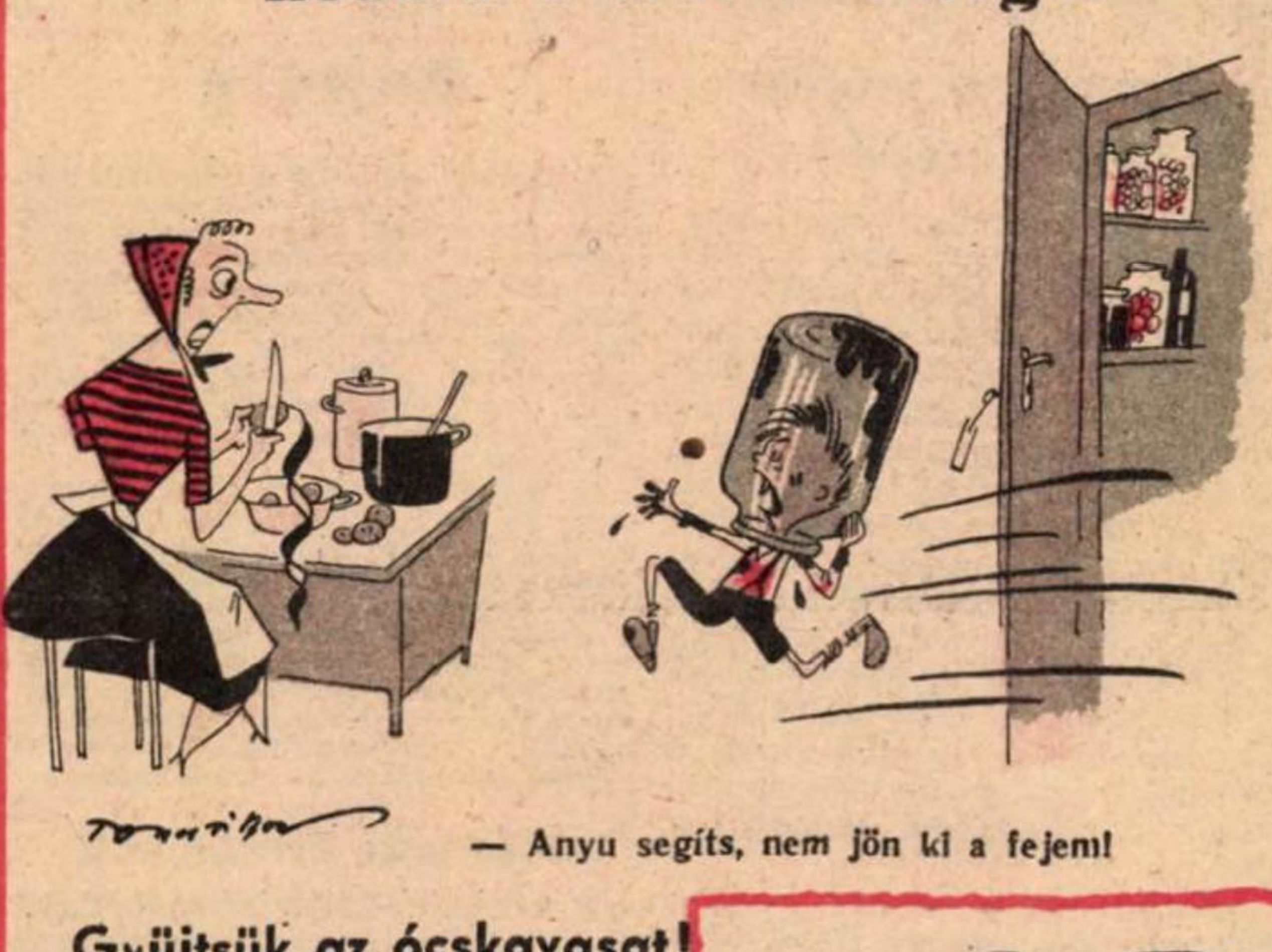

— Anyu segíts, nem jön ki a fejem!

Gyüjtsük az ócskavasat!

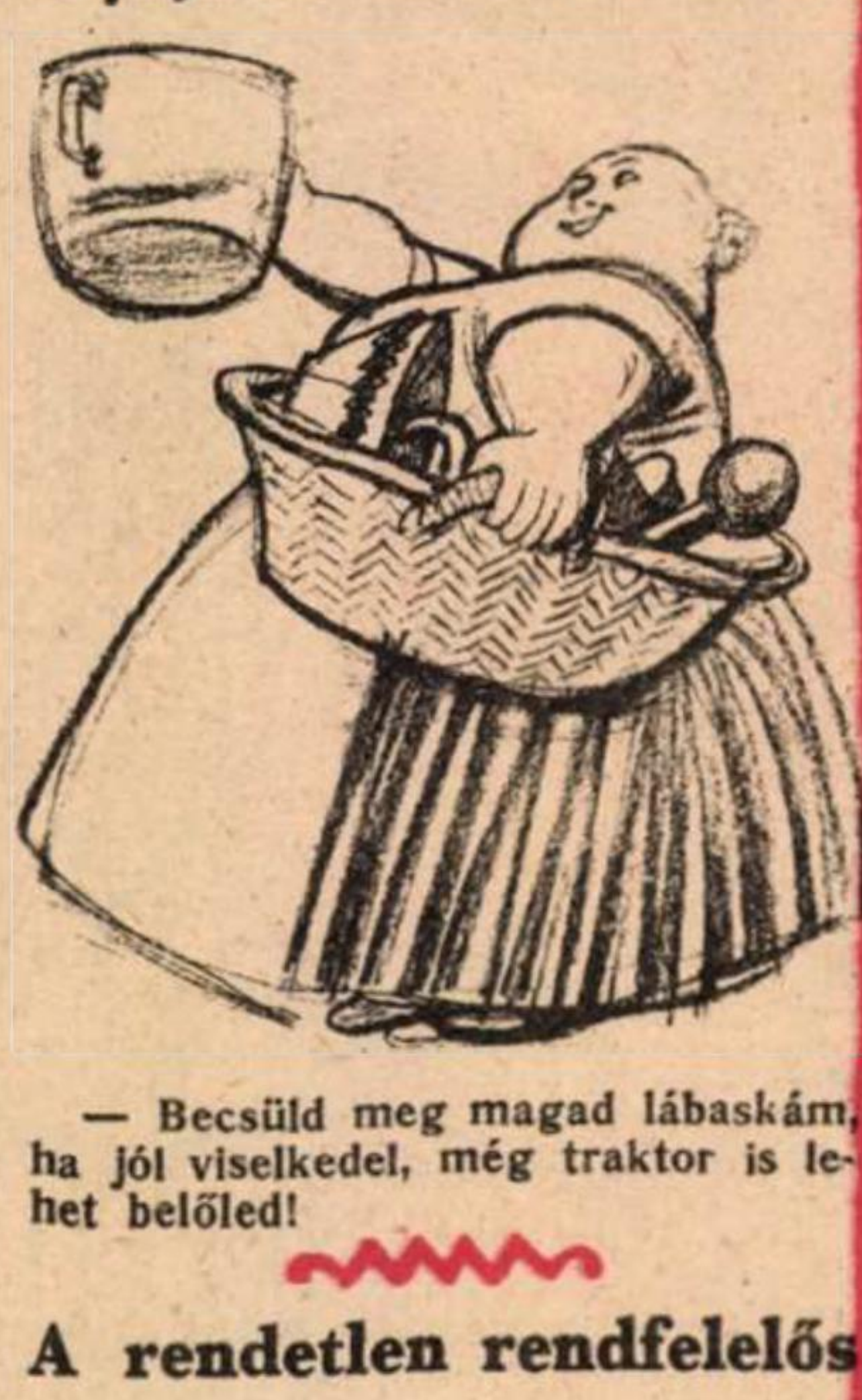

— Becsüld meg magad lábaskám, ha jól viselkedel, még traktor is lehet belőled!

A rendetlen rendfelelős

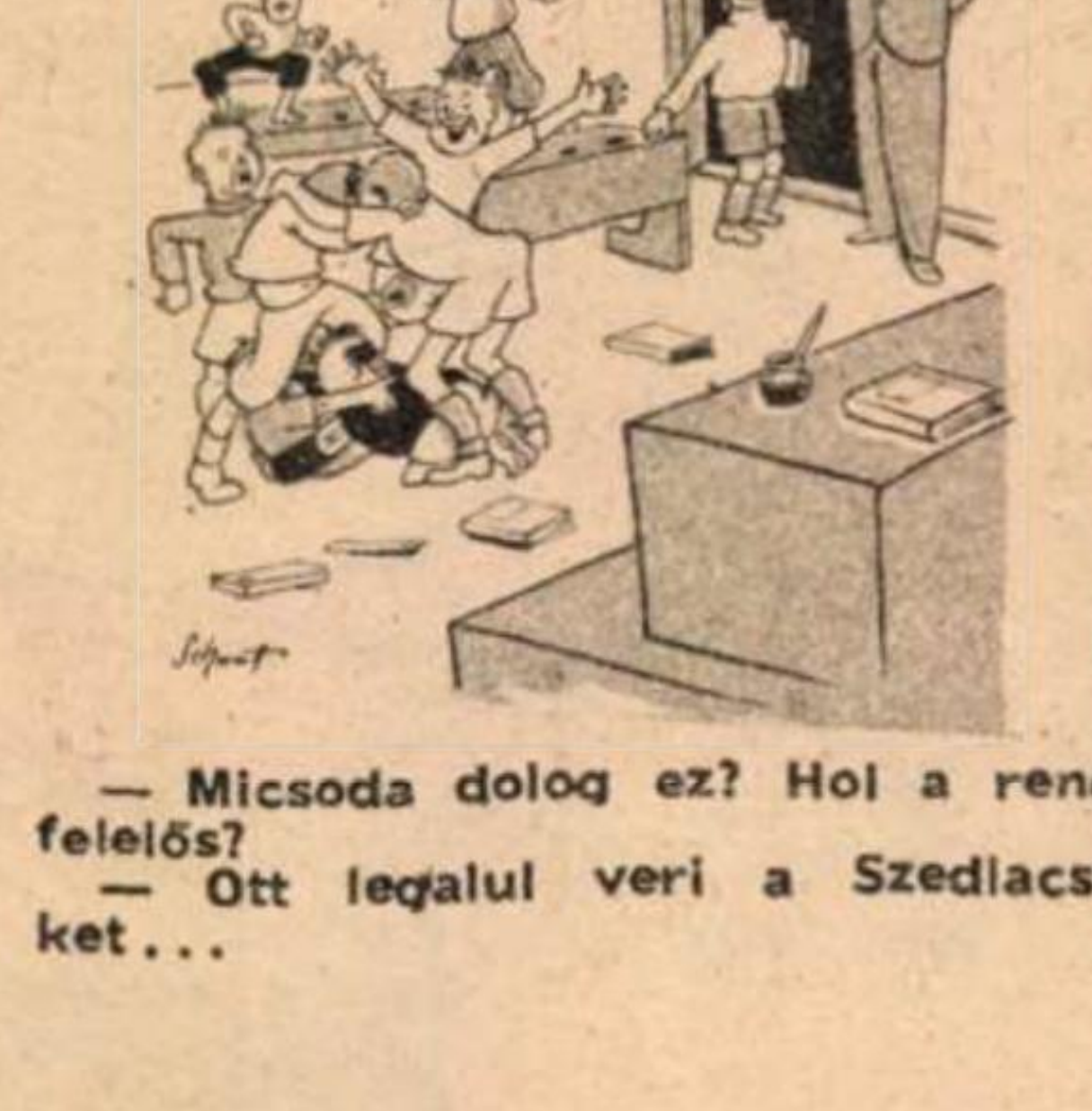

— Micsoda dolog ez? Hol a rendfelelős?
— Ott legalul veri a Szedlacseket…

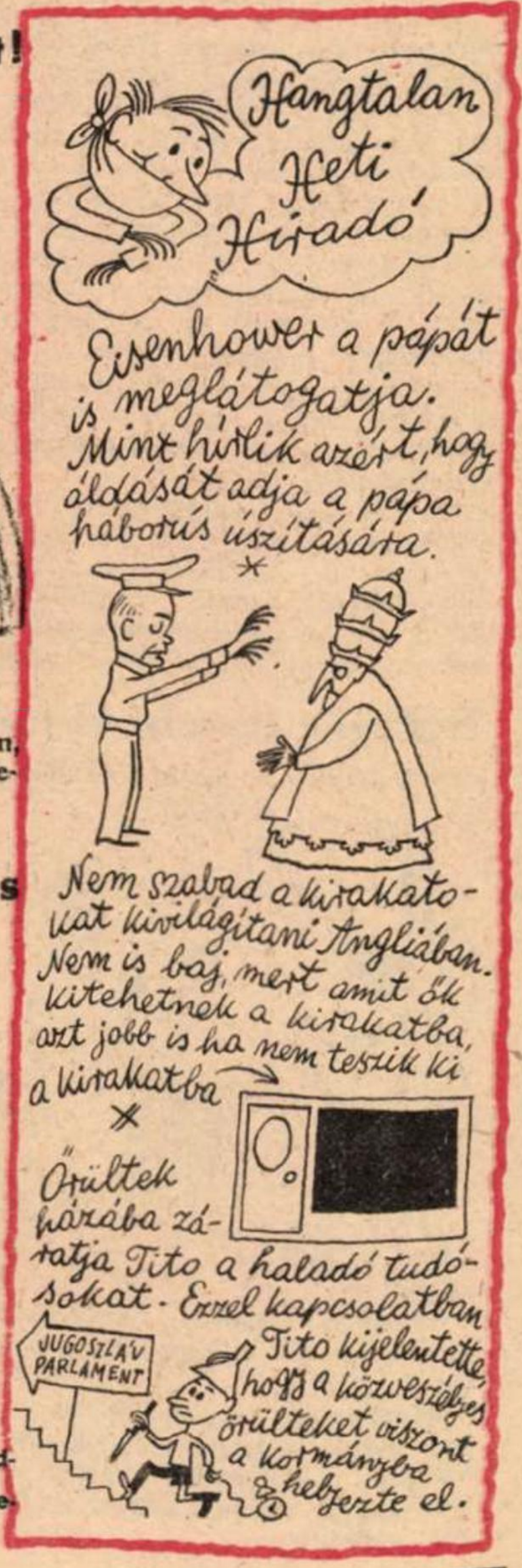

Hangtalan Heti Híradó

Eisenhower a pápát is meglátogatja. Mint hírlik azért, hogy áldását adja a pápa háborús uszítására.

*

Nem szabad a kirakatokat kivilágitani Angliában. Nem is baj, mert amit ők kitehetnek a kirakatba, azt jobb is ha nem teszik ki a kirakatba

*

Őrültek házába záratja Tito a haladó tudósokat. Ezzel kapcsolatban Tito kijelentette, hogy a közveszélyes őrülteket viszont a kormányba helyezte el.

Ludas Matyi a MAGYAR VISCOSÁBAN

Mese Marikáról, a fenyőről, a mókusról és a selyemhernyóról

A mókus fenn ült a fenyőfán és csak úgy foghegyről odavetette a selyemhernyónak, aki véletlenül éppen arra járt:

— Nem hallasz valamit? Mintha valaki sírna itt a közelben...

A selyemhernyó fülét hegyezte, de ugyanezt tette a fenyő is. Valóban, a fenyőfa tövéből gyenge sírás hallatszott. Marika ült ott és így panaszkodott:

— Jaj, jaj. A fiuk észre se vesznek engem, mert nem vagyok csinos és elegáns. Ha lenne szép selyemharisnyám, mint a többi lányoknak, biztosan megakadna rajtam a Pista szeme és elvenne feleségül. Ó, bárcsak lenne szép vékony selyemharisnyám és selyemkombiném meg kisbugyim, habár ez már csak későbbi dolog...

A jószívű öreg mókus szive megesett a szegény kislányon és rögtön felszólította a selyemhernyót, hogy tegyen valamit a leányka érdekében. A selyemhernyó fontoskodva nyafogott:

— Megtehetem, hogy mától kezdve még több eperlevelet eszem és az ügy érdekében addig zabálok, míg szép kövér leszek és sárga. Akkor majd selyemszálakat eregetek a szájamból, de előre is megmondom, hogy az nem lesz olcsó mulatság...

Ám a fenyőfa sem volt fából és elszánt hangon szólt a mókuskához:

— Eredj tüstént, keress egy favágót és vágjatok ki engem.

A mókuska nekieredt, fáról-fára ugrált, míg talált egy favágót. A favágó jött, kivágta a fenyőfát, szekérre rakta és bevitte egy gyárba. Ott a munkások a fát meghántották, vízbetették, míg megdagadt, aztán addig csiszolták, őrölték, fürdették, mesterkedtek vele, míg már a tulajdon édesanyja sem ismert volna rá. A sudár fenyőfából addigra olyan négyszögletes lapocskák lettek, mint az itatóspapír. De ezt már nem is hívták fenyőfának, hanem cellulózénak.

Na és aztán ez a cellulóze elkerült egy nagy gyárba, amit úgy hívnak, hogy Magyar Viscosa gyár és ott van valahol Nyergesujfalun. Itt ezekkel a lapokkal aztán mindenféle csodákat míveltek. Jöttek a szorgosdolgos munkáskezek, akik mind azon fáradoztak, azért terveztek, dolgoztak, kísérleteztek és újítottak, hogy a Marika selyemharisnyája minél jobb és minél olcsóbb legyen. Hát, szóval, a cellulózelapokat itt először lúgba áztatták, aztán a préshengerek kipréselték, az örlőmalmok megőrölték, a foszlatók szétfoszlatták, míg olyan lett, mint a

szép fehér hópihe. Ezt a hótengert azután felnyomták a legfelső emeletre, a töltőbe. Miért? Hogy onnan ügyesen lefelé lehessen adagolni először a kádakba, ahol szénkéneg fürdőt kap, majd a keverőkbe, ahol feloldódik s már olyan, mint a sűrű méz, de mégsem méz, hanem viscosa. Ezt a viscosát aztán még jól megszűrték, tisztították, míg át nem préselődött egy nagy-nagy terembe, ahol belenyomódott a fonógépek sok kis üvegkarjába, aminek végén egy kicsike düzni van. (Mit csináljak, így hívják.) A düznin pontosan hatvan lyukacska van, ezeken folyik ki a viscosa, de oly ügyesen van kifundálva az egész, hogy az egész düzni savban fürdik s így mire kijön a lyukon a viscosa már megszilárdult és fonál lett belőle és már tekeredik is az orsóra.

Még sokat tudnék mesélni, de nincs már időm. Elég az hozzá, hogy ebből a selyemfonalból harisnya lett, az elkerült az Állami Áruházba, ahol meglátta Marika édesapja, akinek éppen húsz forint fickándozott a zsebében. Megvette a harisnyát, Marika felhúzta, Pista beleszeretett és elvette feleségül. A lakodalomban a fiatal pár mellett egyik oldalon

a mókus ült, a másikon a selyemhernyó, aki már nagyon kövér volt. Heccelte is a mókus, amiért olyan kövér, de még mindig nem ereszt selymet. A selyemhernyó erre megsértődött, egy szót sem szólt, valósággal begubózott. Pista meg Marika pedig csak ültek közöttük, nem is igen ettek, csak csókolóztak.

Igy ment férjhez Marika, s igy készül a harisnya.

Gádor Béla.

Savállomás, kiszállni!

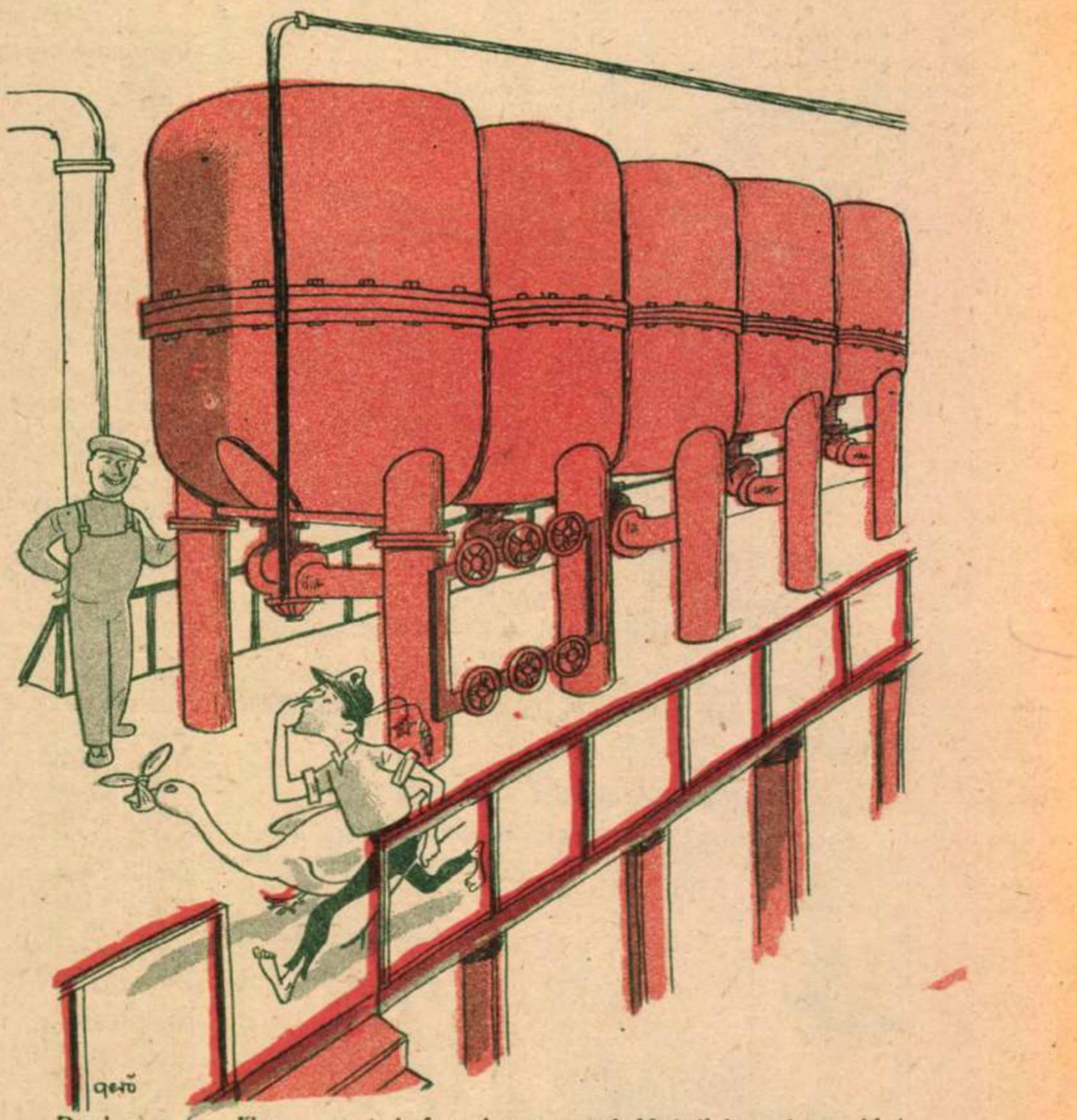

Dolgozó: Ugye most befogod az orrod Matyikám, de majd ha a Viscosa műselyemből készült harisnyát valamelyik csínos női lábon meglátod, akkor bezzeg kinyitod a szemed.

„Senki sem próféta a saját hazájában“

Volt Illés, Dániel, Kázmér próféta valamikor régen, akik a pusztán három sáskáért próféciákat mondtak, de saját hazájuk nem sokra becsülte őket, hiába jósolták be a háromhetes sáskajárást. Ez már így van elég gyakran, lehet az ember akármilyen jó tulajdonság birtokosa, ha ismerték hátulgombolós, ujjszopogató, orrszipákoló korból, az emlékek élnek és a szomszédok nem hiszik el, hogy remekül tudja az egyszeregyet. Itt a Viscosában a helyi DISZ-vezetők nem tudnak próféták lenni s tekintélyt csak messze honból idehozott DISZ-titkárok tudnak tartani.

Jelenleg már a második vagy a harmadik nem idevaló DISZ-titkár fejt ki tevékenységet, mert úgylátszik a messziről jött titkár elvtársak sem voltak próféták újonnan szerzett hazájukban. Jelenleg éppen a napokban jött Dorogról egy kislány, tele reménységgel az itteni ifjúság felé, az itteni ifjúság is tele van reménységgel a kislány felé. A párttitkár is tele van reménységgel mindkét fél felé s ha a remények nem pusztán remények maradnak, mi is nagy reményekkel nézhetünk a dorogi DISZ-szervezet elkövetkező munkája elé.

És még egy: szólásmondás ide, szólásmondás oda, reméljük, hogyha nem is próféták, de remek DISZ-titkárok, remek pártmunkások s kiváló szakmunkások kerülnek ki a Viscosa-gyári ifik soraiból.

Befőzés Bombayben

(Bombaybe importál a Viscosa celofánt)

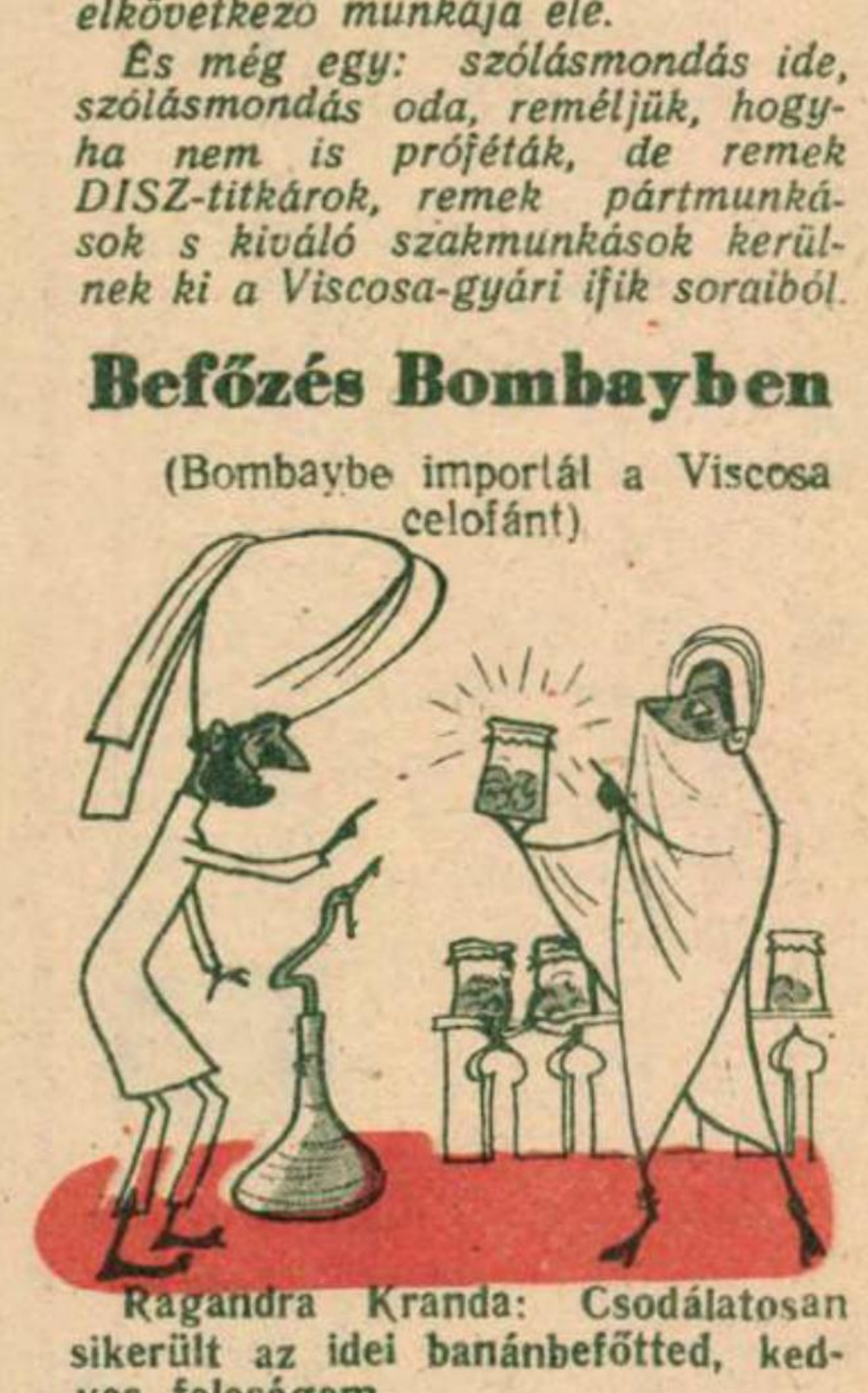

Ragandra Kranda: Csodálatosan sikerült az idei banánbefőtted, kedves feleségem.

Ragandráné: Az semmi, de látnád, milyen csodálatosan sikerült a Viscosa műselyemből készült valódi magyar celofán, amivel az üveget lekötöttem.

Rejtély

A jámbor és szelíd fenyőből készül a cellulóze, a cellulóze pedig némi macerálás után átalakul műselyemmé, szivaccsá, celofánná. Természetesen mindez tervszerűen megy s amíg a cellulóze eljut odáig, hogy valamilyen szép kislány magára veheti, addig sokféle terv születik, mert tervszerűség nélkül kevés szoknyát lehet a cellulózeból késziteni.

A műszaki vezetők kidolgozzák, hogy mondjuk augusztus hónapra a gyártás 60 százalékos jóminőségű lesz. Vagyis a cellulózeból készült műselyem hatvan százaléka I. osztályú minőségű lesz. Pontos terv, alapos elképzelés, adat- és anyaghalmaz-összevetés, csomó műszaki elme mozgósítása, szakmai tényezők csoportosítása, mindez együtt útmutatás a jövőre nézve.

Azonban sajna, a hatvanszázalékos minőség helyett csak negyvenötszázalékos lett a jó minőség. Viszont máskor fordítva van. Ötvenes várakozásra váratlanúl befut az 55-ös valóság. Miért lett most jó és miért volt rossz a múlt hónapban, hiszen az alapanyag ugyanaz volt. Miért? Ki tudja. Rejtély! Szinte detektívregényes izgalom vett erőt a mérnökökön, műszaki vezetőkön, hogy megoldják a rejtélyt. Nem oldották meg. Nem találták meg a rejtély kulcsát, hogy miért nem stimmel elmélet és gyakorlat s a hatvanszázalékos elképzelésből mért nem lesz hatvanszázalékos valóság.

Rejtély? Nem, nem valószínű. Sőt már valószínűtlen rejtély sem lesz sokáig, mert megalakult a minőségi brigád s ez a brigád majd elbánik a rejtéllyel, mire megjelenik a lap, talán már el is bánt s akkor aztán nem lesz többé eltérés a gyakorlati munka és az elméleti elképzelés között.

Műszaki értelmiség az elefántcsonttoronyban

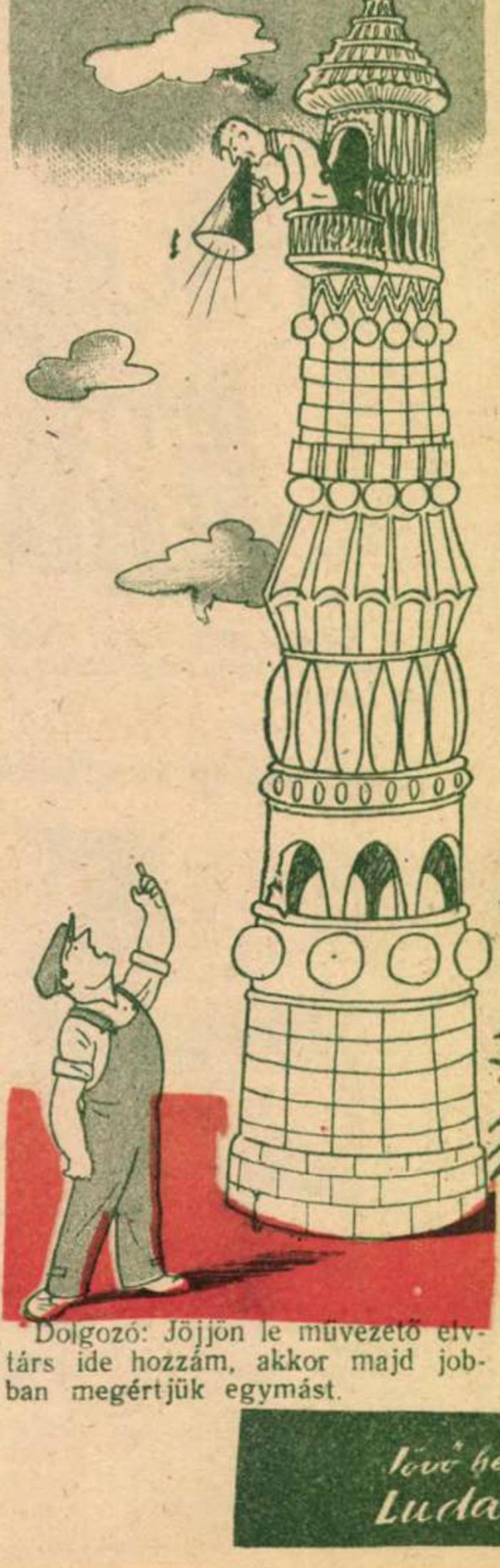

Dolgozó: Jöjjön le művezető elvtárs ide hozzám, akkor majd jobban megértjük egymást.

Kolumbusz tojása

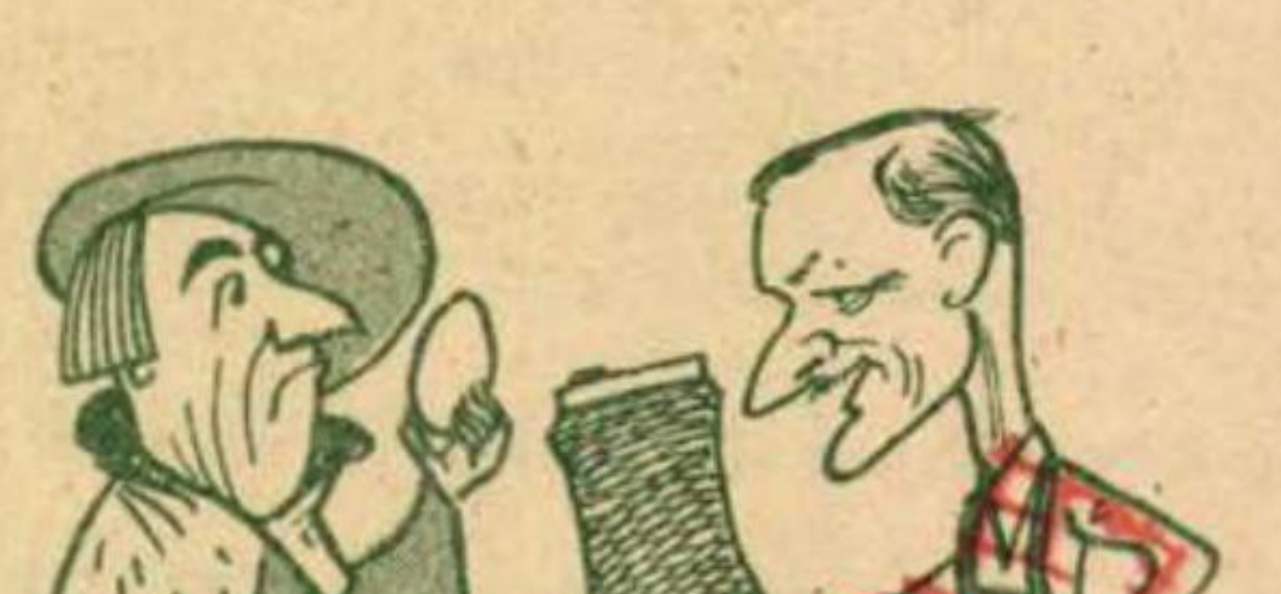

Szádóczki Kálmán újító: Mit szól az újításomhoz, Kolumbusz úr?

Kolumbusz: Igazán csodálatos, egyszerűbb, mint a Kolumbusz tojása.

A gyár szeme

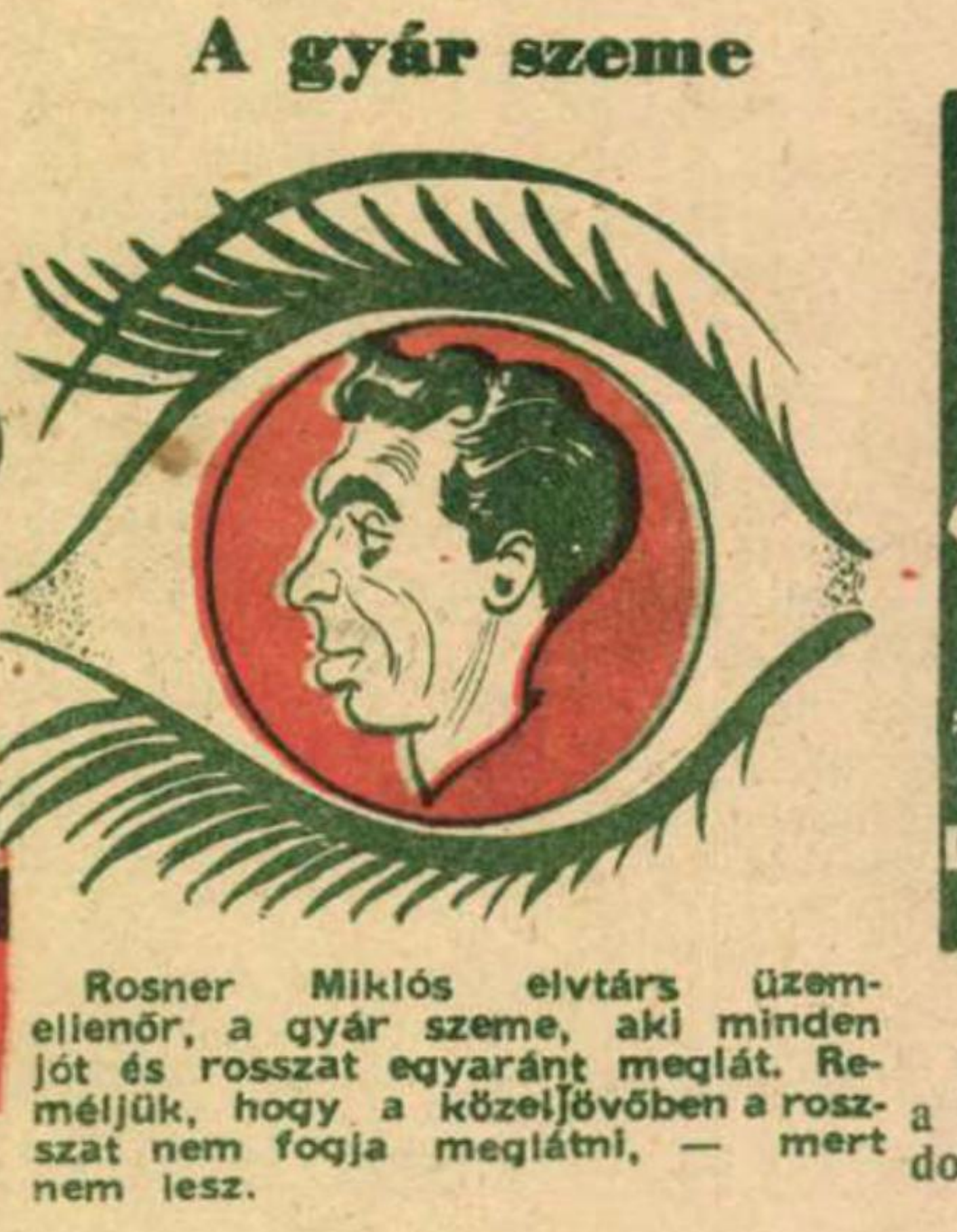

Rosner Miklós elvtárs üzemellenőr, a gyár szeme, aki minden jót és rosszat egyaránt meglát. Reméljük, hogy a közeljövőben a rosszat nem fogja meglátni, — mert nem lesz.

Műszivacs a Viscosában

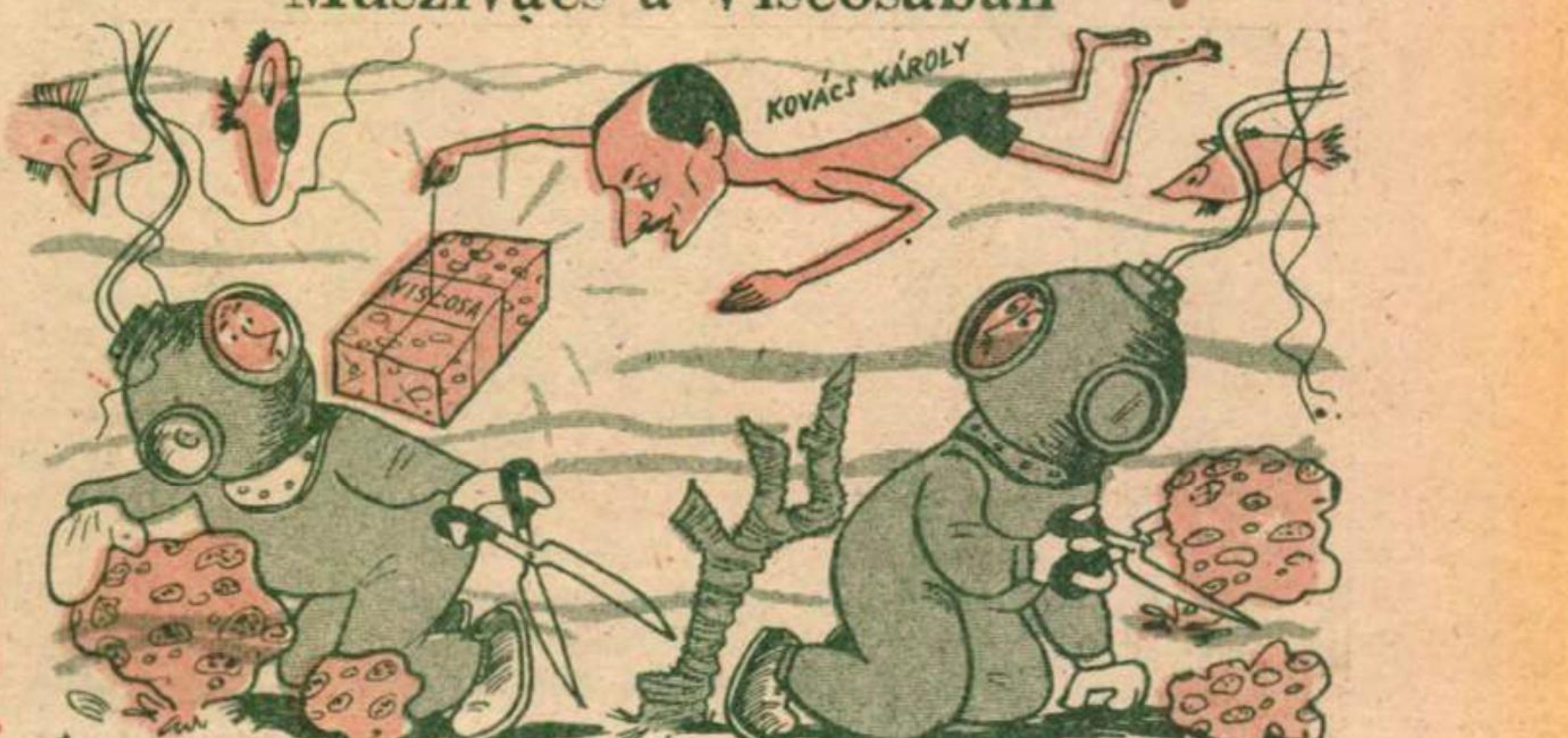

Kovács Károly termelési felelős: Ne strapálja magát búvár szaktárs, itt a príma Viscosa-műszivacs, jobb, mint az eredeti.

Leendő sztahanovisták

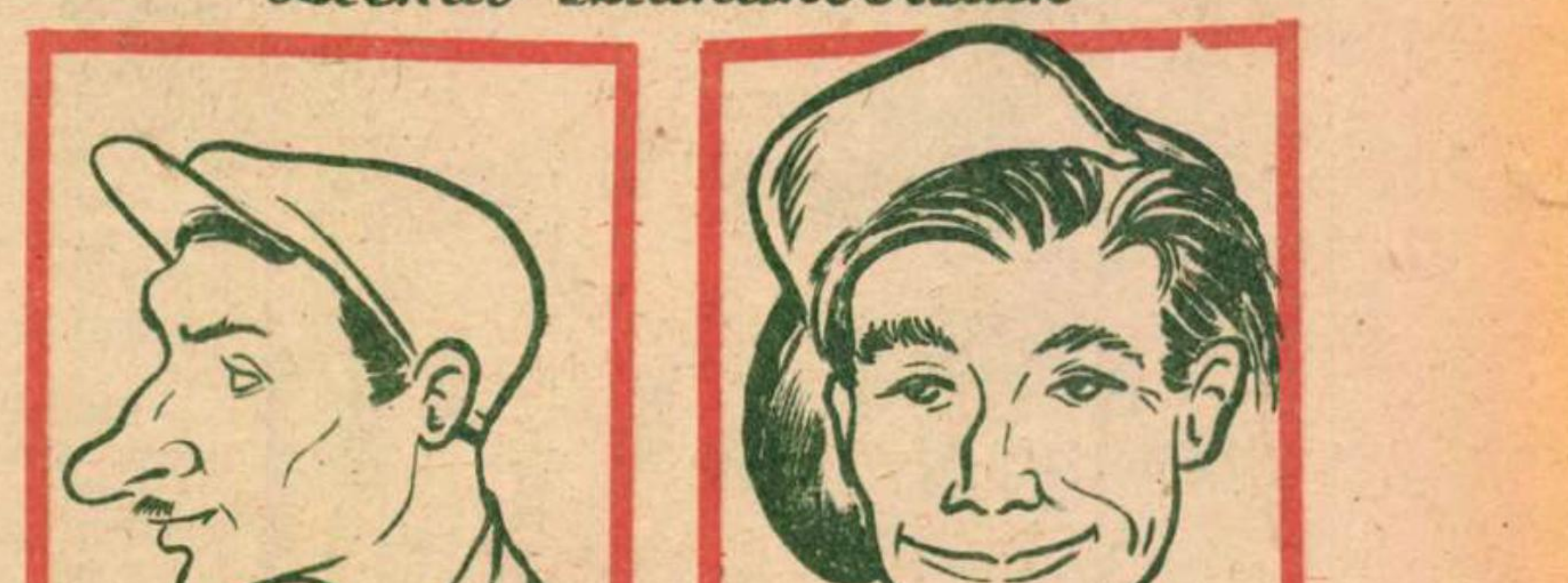

Mécses Rezső és Csabák László elvtársak a savszűrőben dolgoznak s minden vágyuk a sztahánovista cím elérése. Ez a vágy már több mint álom, még pár hetet kell dolgozni úgy, mint eddig s akkor az újításuk révén birtokában lesznek a büszke sztahánovista címnek.

Kétféle kétlaki munkás

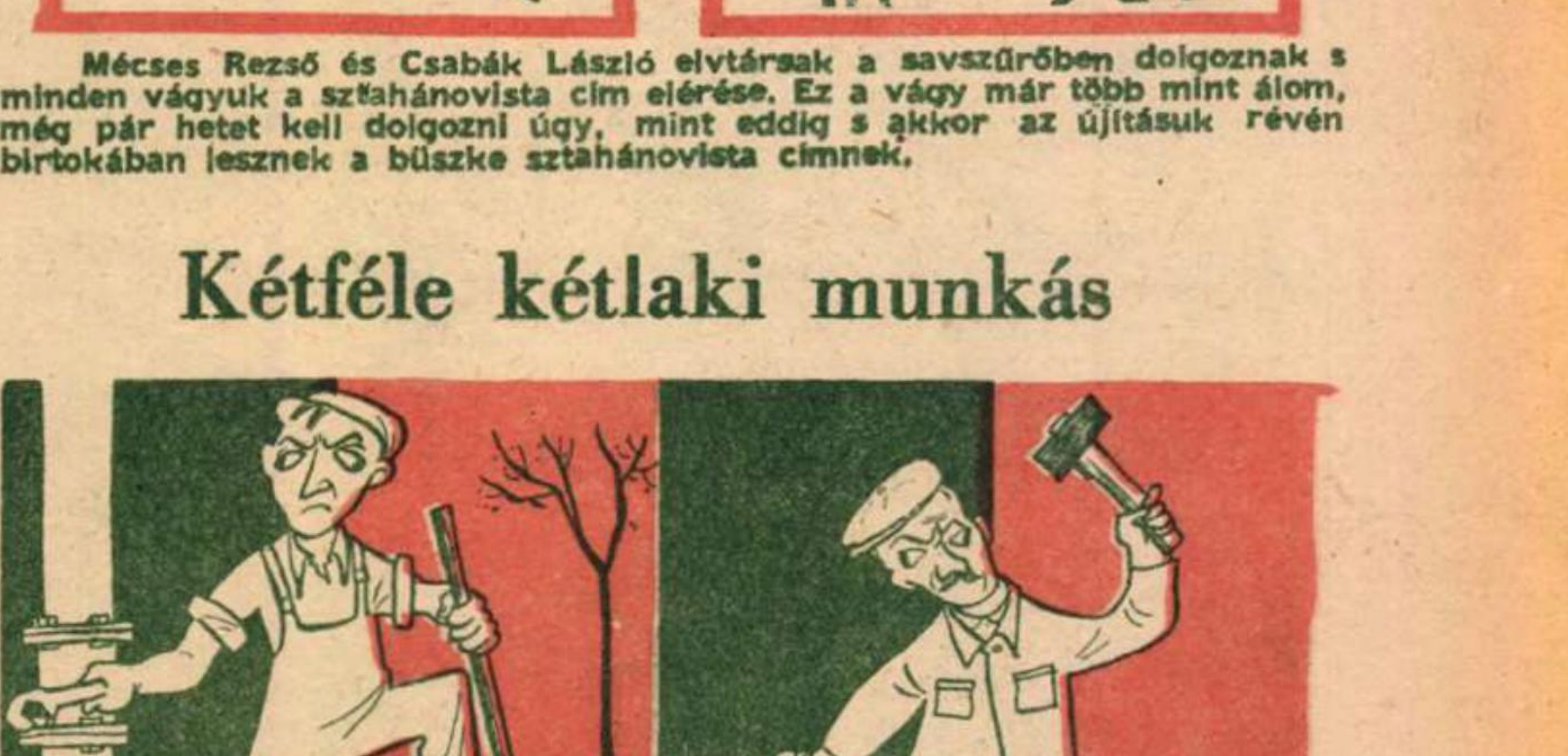

Az egyik félig a gyárban, félig a földjén dolgozik. Csak jól nem dolgozik sehol.

A másik délelőtt a Vasgyárban, délután a Viscosában gyúrja a hazai ipart. Csak jól nem dolgozik sehol.

Jövő héten Ludas Matyi a TATAI TÓGAZDASÁGBAN